

ABSOLUTE

ZERO

ZERO

สัมฤทธิ์

เล่ม 1 ศพนางฟ้า

พาดหัว : เซิน
Rami : แป
Leila : วา

01

บาร์เทนเดอร์ลึกลับ

เวลาสองทุ่มในตอนกลางคืน บาร์เนอร์วานาซึ่งตั้งอยู่ชั้นใต้ดินของ อาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่แห่งหนึ่งยังคงเงียบเชียบเหมือนปกติ คืนนี้เป็นวันสุดสัปดาห์ ตามถนนหนทางมีคู่รักเดินผ่านไปมาไม่น้อย แต่ไม่มีใครสังเกตเห็นบันไดคอนกรีตมุมตึกที่ไม่ค่อยสะดุดตานัก โคมไฟไม่กี่ดวงที่แขวนอยู่บนผนังอย่างหงอยเหงาช่วยเพิ่มความสว่างให้บริเวณบันได

พื้นที่ด้านในบาร์ไม่ได้คับแคบมาก แต่เคาน์เตอร์บาร์ตั้งกินพื้นที่ส่วนใหญ่ของร้าน ราวกับเจ้าของร้านสนใจความสุขของตัวเองมากกว่า ปัญหาพื้นที่สำหรับรองรับลูกค้า

นอกจากนี้แล้ว ที่นี่ก็ไม่ต่างกับบาร์ส่วนใหญ่ ชั้นวางเหล้าสูงติดเพดานตั้งอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์ผสมเครื่องดื่ม คนตรีแจ๊ซรุ่นหนูที่ไม่ทราบชื่อเปิดคลอเบาๆ แสงไฟในร้านค่อนข้างมืดสลัว สิ่งเดียวที่สะดุดตาก็คือเครื่องแต่งกายของบาร์เทนเดอร์ เสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดตาติดกระดุมสีดำเรียงสองแถว กับผ้ากันเปื้อนสีขาวยาวกรอมข้อเท้า ทำให้เขายิ่งดูคล้ายเชฟร้านอาหารฝรั่ง

"ธุรกิจวันนี้ไม่เลว มีลูกค้าตั้งสามคน" เสี่ยวเว่ยที่ยืนอยู่ข้างๆ บาร์เทนเดอร์ชูสามนิ้วอย่างโอ้อวด

บาร์เทนเดอร์หนุ่มเหลือบมองลูกค้าผู้หญิงสองคนที่นั่งสนทนากันตรงมุมหนึ่ง แล้วหันไปมองหญิงสาวที่โต๊ะตรงกลางร้าน ก่อนหัวเราะเบาๆ "งานสบายไม่ศรี"

สำหรับพนักงานพาร์ตไทม์รายชั่วโมงอย่างเสี่ยวเว่ย เงินเยอะลูกค้าน้อย ไม่มีปัญหายุ่งยาก ย่อมเป็นเรื่องดี แต่เขาเกรงว่าถ้าขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปนานๆ บาร์ที่เพิ่งเปิดได้ไม่นานคงต้องล้มเลิกกิจการในที่สุดถึงตอนนั้น อาจจะหางานสบายๆ แบบนี้อีกคงไม่ใช่เรื่องง่าย

แต่ชั่ววูบใจต่อมา เขาก็ปวดปัญหายุ่งยากที่ยังไม่เกิดขึ้นจริงออกจากสมองอย่างรวดเร็ว แล้วหันไปจ้องอยู่กับหญิงสาวตรงหน้าแทน ผู้หญิงคนนี้มีรูปร่างดีมาก หน้าตาสะสวย ดูจากอาหารที่สั่งแล้ว ฐานะการเงินคงไม่เลวทีเดียว ทำให้เขาคิดคิดเพื่อใจไม่ได้

"จากการสังเกตที่เฉียบคม จินตนาการอันล้นเหลือ และความสามารถในการมอมห่อลู่ปรูไปรงของผม ผมมั่นใจว่าเธอออกหักมาแน่นอน" เขาชะโงกเข้าไปใกล้บาร์เทนเดอร์หนุ่ม พลังลดเสียงลงกระซิบว่า "คุณเจ้าของร้าน ลองฉวยโอกาสจีบเธอดูไหมครับ"

บาร์เทนเดอร์ไม่เงยหน้ามองด้วยซ้ำ เขาหัวเราะเบาๆ ก่อนตอบโดยยังก้มหน้าก้มตาเซ็คดูแก้วเหล้าอย่างระมัดระวังตามเดิม "นายก็ลองเองสิ"

เสี่ยวเว่ยไม่กล้า เพราะสัญชาตญาณบอกเขาว่า อารมณ์หญิงสาวในตอนนี้ต้องแย่มากแน่ คงแย่มากๆ เลย

เธอไม่แตะต้องอาหารที่วางอยู่ตรงหน้าเลย คืมแซมแปญไปสองอึกก็วางแก้ว แถมยังก้มมองนาฬิกาข้อมือเป็นระยะ เมื่อเวลาผ่านไป ความถี่ในการก้มมองนาฬิกาก็ยิ่งเพิ่มขึ้น สุดท้ายเริ่มหมดความอดทน เธอจึงหันไปหยิบโทรศัพท์มือถือถือแทน แต่ขบคิคอยู่ครู่หนึ่ง ก็ตัดสินใจวางมันดูท่าเพื่อนที่เธอนัดไว้คงเปีย

เข็มนาฬิกาติดผนังหมุนไปอีกครึ่งวง หญิงสาวคงหมดความอดทนแล้ว เธอส่งไวน์เพิ่มอีกแก้ว แต่แล้วก็ลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว ทำท่าเหมือนจะกลับไป

เวลานั้นเอง กระจกที่แขวนเหนือประตูหลังส่งเสียงดังกรู๊งกริ้ง มีคนวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา พอเห็นหน้าเขา หญิงสาวก็หดตัวที่กำลังจะก้าวเดินกลับคืน

พอผู้ชายคนนั้นก้าวเข้ามาในร้าน ก็กวาดตาไปรอบๆ ก่อนจับเป้าหมายได้อย่างรวดเร็ว จากนั้นเขาก็สาวเท้าตรงไปหาหญิงสาว แล้วหัวเราะแห้งๆ "เพยเพย ผมมาแล้ว"

ผู้ชายคนนั้นแต่งตัวเรียบง่ายมาก เสื้อเชิ้ตพอดีสีตัวลายตาราง พื้นขาวที่สวมทับเน้นรูปร่างคิเยียม ชายเสื้อเชิ้ตสอดในกางเกงยีนเอร์ดำ โลโก้แบรนด์คังตรงหัวเข็มขัดเปล่งประกายสีเงินตอนที่สะท้อนแสงไฟ เขาจัดอยู่ในจำพวกที่มีรูปร่างผอม แต่ไม่อ่อนแอ ไร้ผมสั้นสีดำสนิทค่อนข้างแข็ง คุณไม่ค่อยใส่ใจการแต่งตัว การปรากฏตัวของเขาคือคุณความสนใจจากบาร์เทนเดอร์ที่ก้มหน้าก้มตาทำงานตลอดเวลาสำเร็จ

"อ้อ คุณเจ้าของร้าน ที่แท้ก็สนใจหนุ่มหล่อนี้เอง"

คำพูดหยอกล้อของบริการหนุ่มลูกเมินเฉย บาร์เทนเดอร์มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าพลางเทไวน์ใส่แก้ว

"คุณมาแล้ว? ไม่ทราบว่าคุณนี่ก็โหมงแล้ว" หญิงสาวยิ้มฉิบฉิว พลางยื่นนาฬิกาข้อมือให้อีกฝ่ายดู

"เกือบ...สามทุ่มแล้ว" ชายหนุ่มทำหน้าที่เสียใจ ก่อนหัวเราะฮาๆ "นาฬิกาของคุณไม่ได้เสียใช่ไหม"

หญิงสาวถามต่อ โดยเพิกเฉยมุกตลกของเขา "พวกเรานัดกันก็โหมง"

"หนึ่งทุ่ม...แต่ผมมีคิเข้ามาพอดี..."

"นี่เบี่ยวนัดเป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว"

"นี่ไม่เรียกว่าเบี่ยวนัดนะ อย่างมากแค่มาสาย คุณก็รู้ว่าอาชีพอย่าง

พวกเรา..."

"นี่เป็นครั้งที่เจ็ดแล้วที่คุณเบี่ยนัค ตั้งแต่ฉันกับคุณเริ่มคบกัน คุณไม่เคยมาตรงเวลาเลย เอาแต่บอกว่างานยุ่งๆ แต่ทำไมไม่เคยเห็นคุณไปทำงานสายบ้าง ความจริงคุณไม่เคยเห็นความสำคัญของฉัน ต่างหาก!"

หญิงสาวยิ่งพูดยิ่งมีโทสะ จนดึงคุศสายตาถูกคำอีกคู่หนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ

เมื่อทุกคนมองมา ชายหนุ่มก็เริ่มรู้สึกอับอาย เขายกนิ้วแตะริมฝีปากทำเสียงซู่ แต่กลับโดนตีที่หนึ่ง ยังดีที่เขาหลบไว รองเท้าส้นสูงของหญิงสาวจึงเฉียดขาทางเกงของเขาไปนิดเดียว

"ใครบอกว่าไม่เห็นความสำคัญของคุณ ลองคิดดูสิ พอคุณขอคบด้วย ผมก็ยอมรับปาก คินนี่ผมอุทิศสำหรับภูติเสธคำเชิญเจ้านายเลยนะ"

"ฮิ พุคเหมือนฉันไม่มีคนเอา ต้องมาขอร้องให้คุณคบด้วย ถ้าฉันเราเลิกกันเถอะ" เมื่อถูกยั่วโมโห หญิงสาวก็ชี้หน้าชายหนุ่มพลาจตะโกนใส่หน้า "กวนหู่ ต่อไปไม่ต้องโผล่หน้ามาให้ฉันเห็นอีก!"

ควรบอกว่าเวลาที่หญิงสาวโกรธจัดก็เป็นเรื่องใหญ่ได้เหมือนกัน เมื่อกวนหู่ถูกเธชี้หน้าต่อว่า ก็ยกมือทำท่าเหมือนขอยอมแพ้ แต่ปากกลับเอ่ยว่า "ผมผิดเอง ผมขอโทษแล้วยังไม่พออีกหรือ มาเลิกกันเพราะเรื่องเล็กน้อยแบบนี้จะไม่..."

"วันนี้เป็นวันเกิดฉัน"

เมื่อกวนหู่ถูกคนรอบตัวมองด้วยสายตาประณามจึงรู้สึกผิดขึ้นมา เขารีบฉีกยิ้มแล้วทำท่าล้วงควักกระเป๋าให้กวนวาย หญิงสาวมองการกระทำของเขาด้วยสายตาเย็นชา ก่อนเอ่ยว่า "ไม่ต้องแก้งทำ คุณจำไม่ได้หรอก"

"แหะๆ คุณ...รู้ไ้ยังไง"

"ฉันเพิ่งรู้จักคุณวันแรกเธออะ กวนห้วงหู่"

"บอกตามตรง จนถึงวันนี้ พวกเรารู้จักกันมาสามเดือนกับอีกยี่สิบ-

เอ็ดวัน"

"จำเวลาได้แม่นขนาดนั้นเลย!" เสี่ยวเว่ยที่ยืนคู้อยู่อีกด้านอุทาน ก่อนลดเสียงลงกระซิบว่า "ถ้าฉันคุณผู้หญิงก็ให้โอกาสเขาอีกสักครั้งเถอะ"

"เขาจำได้แม่น เพราะวันนั้นเขาเจอคดีจี้เครื่องบิน ไม่ใช่เพราะฉัน!"

หญิงสาวอธิบายด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ก่อนสะบัดหน้าเดินจากไป แต่เจอบาร์เทนเดอร์ที่เข้ามาหาพอดี ในมือเขามีแก้วไวน์ที่เธอเพิ่งสั่งไปแล้วถามว่า "ไวน์นี้..."

หญิงสาวรับมาแล้วหันไปสาดโครมใส่หน้ากวนหมู่ จากนั้นวางแก้วไวน์บนถาดในมือบาร์เทนเดอร์

เธอจ้องมองอดีตแฟนหนุ่มเซ็ดหน้าอย่างตุลุกตุลือ ก่อนหัวเราะเบาๆ "ฉันอยากทำแบบนี้มานานมากแล้ว ขอขอบคุณนะคะที่ให้โอกาส"

"ไม่เป็นไร ด้วยความยินดี"

กวนหมู่พึมพำ พยายามเซ็ดตาอย่างร้อนรน เนื่องจากไวน์ไหลเข้าตา ทำให้เจ็บแสบแทบตาย จนไม่มีกะจิตกะใจเหี่ยวรังแกแฟนสาว หญิงสาวสะบัดหน้าเดินจากไป แต่บาร์เทนเดอร์กลับเรียกไว้ก่อน แล้วยื่นใบเสร็จให้

"ให้ผู้ชายเองชวายนั่นจ่าย!" หญิงสาวชี้กวนหมู่

เขารับรู้ได้ถึงสายตาของคนอื่นๆ จึงจำใจพยักหน้ารับ "ผู้ชายเองชวยจ่ายจ๊ะ ผู้ชายเองชวยจ่าย"

"ใครจ่ายไม่ใช่ปัญหาหรอกครับ" บาร์เทนเดอร์ยิ้มบางๆ "ผมแค่อยากบอกคุณผู้หญิงท่านนี้ว่า คราวหน้าใช้เบียร์สาคจะเหมาะกว่า คุณก็รู้ว่าไวน์นี้ไม่ใช่ถูกๆ"

"ขอบคุณที่เตือนนะคะ หวังว่าคราวหน้าจะมีโอกาสแบบนี้อีก"

เสียงกระดิ่งดังขึ้นอีกครั้ง เมื่อหญิงสาวเดินไปถึงหน้าประตู กวนหมู่ก็รีบตะโกนถามว่า "เพยเพย...เย่เพยเพย คุณจะเลิกกันจริงๆ ใช่มั้ย!"

คำตอบที่เขาได้รับคือเสียงปิดประตูอย่างแรง ตามด้วยเสียงรองเท้าส้นสูงชวยถีงๆ จากไป คุณทำไม่คิดเปลี่ยนใจแน่นอน

กวนหมู่ยังปาดเซ็ดดวงตา น้ำตาไหลพรากๆ เหมือนเสียใจมาก แต่

ความจริงแล้วเขาแอบตาค้างหาก

"ผู้หญิงเดี๋ยวนี้รุนแรงซะมัด เฮอะ" เขาพิมพ์

ใครบางคนยึดมือเขาไว้ ก่อนจะสอดฝ่าแขนหนูนุ่นขึ้น เขามองไม่เห็นว่ามีฝ่ามือเป็นใคร แต่ก็เอ่ยขอบคุณ แล้วรีบใช้ฝ่าแขนหนูเช็คความคืบหน้าใบหน้าจนสะอาด จึงรู้ว่าคนเอาฝ่าแขนหนูมาให้คือบาร์เทนเดอร์

"คุณจะมาไปไหมครับ" อีกฝ่ายเตือน "ตามไปตอนนี้ยังทัน แฟนสวยขนาดนี้หายากนะครับ"

"ไม่ละ ถ้าผมยังแก้นิสัยเบียร์ไม่ได้ จะช้าหรือเร็วก็ต้องเลิกกันอยู่ดี"

กวนหมู่พุดอย่างถอดใจ จากนั้นเอาฝ่าแขนหนูเช็คคราบไวน์บนเสื้อไวน์ส่วนใหญ่สาดใส่อก ทำให้เสื้อเชิ้ตยี่ห้อแพงเปื้อนคราบสีแดงเข้มเป็นค่างควม งานนี้คงชักไม่ออกแล้ว เขาคิดอย่างเชิงๆ

คนอื่นๆ ในร้านยังรอดูละครฉากนี้ด้วยความสนใจ กวนหมู่เห็นจึงกระแอม คั้งท่าจะหาจังหวะกลับโดยเร็ว แต่หางตาเหลือบเห็นอาหารที่เย่เพยเพยสิ่งทิ้งไว้ ท้องพลันส่งเสียงร้องขึ้น จึงนึกได้ว่าเขายังไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เที่ยง

"เธอไม่ได้กินเลยหรือ" เขาถามบาร์เทนเดอร์

"จะให้ผมเอาไปอุ่นไหมครับ" บาร์เทนเดอร์ถามอย่างมีน้ำใจ "ยังไงคุณก็เป็นคนจ่ายอยู่แล้ว"

นั่นสิ ในเมื่อยังงี้ก็ต้องไปหาที่กินข้าวอยู่แล้ว จัดการตรงนี้ให้เสร็จๆ ไปเลยดีกว่า กวนหมู่ทรุดตัวลงบนเก้าอี้ที่เย่เพยเพยนั่งเมื่อครู่นี้ มองสำรวจจรรอบๆ ร้านในระหว่างรออาหารที่เอาไปอุ่น

บาร์แห่งนี้มีขนาดกลางๆ เนื่องจากลูกค้าค่อนข้างน้อย จึงไม่เอะอะวุ่นวายเหมือนบาร์ทั่วไป เมนูอาหารมีหลากหลาย จึงคล้ายร้านอาหารฝรั่งมากกว่าบาร์

"คุณเจ้าของร้าน ขอไวน์ผมสักแก้ว" เขาชะงักเล็กน้อยก่อนพุดเสริมว่า "เอาแบบที่สาดหน้าผมเมื่อกี้นะ"

บาร์เทนเดอร์ยกไวน์มาให้เขาอย่างรวดเร็ว ไม่นานอาหารที่อุ่นเสิร์ฟใหม่ ๆ ก็ถูกนำมาเสิร์ฟ กวนหู่ไม่เชื่อวชาญเรื่องอาหาร จึงไม่รู้วามันเป็นอาหารฝรั่งเศส เขาขอตะเกียบจากเจ้าของร้าน แล้วคีบขนมปังกรอบกับพักรราเข้าปากคำโต ก่อนหยิบถ้วยชุปพักทองมาชดคอ

วิธีการกินที่ดูไม่เข้ากันอย่างแรง ทำให้เสี่ยวเว่ยที่ยืนมองด้านข้างตกตะลึง สรุปได้ทันทีวเย่เพยเพยสุขยอจริง ๆ ที่ทนคบผู้ชายหยาบกระด้างแบบนี้ได้ตั้งสามเดือน บาร์เทนเดอร์หนุ่มยกไหล่อย่างจนปัญญา ก่อนเดินกลับไปยังเคาน์เตอร์

"คุณเจ้าของร้าน บาร์ของคุณเปิดตั้งแต่เมื่อไร ผมผ่านมาทางนี้ทุกวัน แต่ไม่เคยสังเกตเลย" ระหว่างที่กวนหู่กินข้าว เขาก็ชวนบาร์เทนเดอร์คุยไปด้วย "เมื่อกี่ผมวนหาข้างนอกตั้งครึ่งชั่วโมงกว่าจะเจอ ถ้าคุณแว่นป้ายหน้าประตูเค่นสะคุคคาหน่อย ผมคงไม่มาสาขานาคนี้"

"มาเร็วกว่านี้สักครึ่งชั่วโมง คุณก็ไม่ถูกทิ้งแล้ว"

กวนหู่สลัก มองผู้ชายที่เขย่าเชกเกอร์¹ อย่างคล่องแคล่วภายใต้แสงไฟ แล้วไม่ยอมเชื่อวจะเป็นคนเดียวกับที่มีน้ำใจเอาผ้าขนหนูมาให้เขา

ชายหนุ่มตรงหน้าคุณแล้วมีอายุไม่มาก แต่บุคลิกอ่อนโยนทำให้เขาคูสุ่มกว่าคนที่มียายุไล่เลี่ยกัน เขาไว้ผมทรงสีน้ำตาลค่อนข้างยาว สวมแว่นตาไรกรอบแคบบาง รูปร่างผอมสูง แสงไฟส่องให้เห็นวผิวของเขาค่อนข้างขาวกว่าคนทั่วไป ชวนให้คิดถึงคนป่วยแต่ก็มีเสน่ห์ ประกอบกับมีอาชีพบาร์เทนเดอร์ คาดวเขาเป็นที่นิยมในหมู่สาว ๆ แน่อน ในกรณีนี้ที่รู้ว่าที่นี่มีบาร์นะ

"เราเปิดร้านตรงนี้ครึ่งปีกวแล้วครับ" เสี่ยวเว่ยที่ยืนพิงเคาน์เตอร์ตอบแทน "ถ้าเป็นคนทีควรรู้จัก ก็จจะรู้จักที่นี่ดี"

---

¹ เชกเกอร์ คือ กระจกสแตนเลส อุปกรณ์สำคัญในการผสมเครื่องดื่ม ใช้สำหรับเขย่าส่วนผสมให้เข้ากัน

ระหว่างที่กวนหมู่สงสัย เขาก็กวาดอาหารทั้งหมดลงท้องอย่างรวดเร็ว ก่อนล้างบุหรีที่พกดติดตัวออกมาสูบ แต่พอเงยหน้าขึ้นมาเห็นป้ายห้ามสูบบุหรีเสียก่อน จึงทำได้เพียงเก็บบุหรี แล้วหันไปค่อมไวน์แทน สุกส์ปคาร์ห์นี่อุคส์หามีเวลาว่างทั้งที คีนนี่เขาจึงตั้งใจจะพักผ่อนให้สบาย คังนั้นขากลับนั่งแท็กซี่ก็แล้วกัน

ไม่นานลูกค้าสาวสองคนก็กลับไป ภายในร้านจึงเหลือแค่เขากับเจ้าของร้านและบริการ เขาลืมรหัสไวน์พลาตังฟงดนตรีแจ๊ซที่เปิดคลอ

กวนหมู่รู้สึกว่่าที่นี่ไม่เลวทีเดียว นอกจากเรื่องห้ามสูบบุหรีแล้ว อาหารที่นี่อร่อยมาก สภาพแวดล้อมก็เงียบสงบดี เจ้าของร้านยังเป็นอาหารตาชั้นเลิศ ข้อสำคัญที่สุดคือร้านนี้อยู่ใกล้ที่ทำงานของเขามาก จากนี้ไปเขาคงได้แวะมาผ่อนคลายที่นี่บ่อยๆ ระหว่างทางกลับบ้าน

เมื่อกินอาหารและดื่มวิสกี้ที่เจ้าของร้านเสิร์ฟให้พริ้มคแล้ว กวนหมู่ก็เดินไปจ่ายเงินที่หน้าเคาน์เตอร์อย่างพึงพอใจ เสียแว่ยคิดเงินให้เขาอย่างคล่องแคล่ว ก่อนบอกว่า "ขอบคุณครับ ทั้งหมดหนึ่งหมื่นสามร้อยนิวคอลลาร์² ถ้วนครับ"

กวนหมู่ทำบุหรีที่คาบไว้ในปากหล่นพื้น

"หนึ่งหมื่น...เท่าไรนะ"

"หนึ่งหมื่นสามร้อยนิวคอลลาร์ครับ"

"...นี่มันร้านโจรซัคๆ!" สมองกวนหมู่คิดซัคไม่ยอมทำงานอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกลับมาใช้งานได้ตามปกติ สิ่งแรกที่เขาทำคือเงยหน้ามองหาใบอนุญาตประกอบธุรกิจ พลาตังโคโนเสียงคังลัน "อาหารจะเงินก็ไม่เงิน จะฝรั่งก็ไม่ฝรั่งหนึ่งซุค จะให้ฉันจ่ายหนึ่งหมื่น? ยังมีวิสกี้อีกแก้ว นี่ตั้งใจบังคับขายของไซ้ไหม!"

"วิสกี้ฟรีครับ คุณผู้ชาย" บาร์เทนเคอร์ที่อยู่อีกด้านของเคาน์เตอร์

² ได้หันใช้สกุลเงินนิวคอลลาร์ได้หวัน หรือคอลลาร์ได้หวันใหม่ 1 นิวคอลลาร์เท่ากับ 1.09 บาทโดยประมาณ

อธิบาย "ที่สำคัญคือไวนซ์ชาร์เลอมาญจากบอร์โคมีราคาแพงนิดหน่อย"

"ไวนซ์แพงขนาดนั้น ทำไมไม่เตือนผมตั้งแต่ตอนที่สั่ง"

"คุณรับปากแฟน...อดีตแฟนของคุณว่าจะจ่ายนี้ครับ ดังนั้นต่อให้
คุณไม่สั่ง ก็ต้องจ่ายอยู่ดี"

วินาทีนี้ กวนหมู่เนี่ยก็อยากให้เวลาย้อนกลับไปได้จริงๆ จะได้ไม่หลุด
ปากตอบไปว่าจะจ่ายเงินเอง

"ดูจากที่คุณใส่แบรנדค์ดั่งทั้งตัว ไม่น่าจะจ่ายไม่ไหวใช่ไหมครับ"
เมื่อเห็นเขาเงิบกริบ บาร์เทนเดอร์ก็มองสำรวจเขาขึ้นลงพร้อมกับยิ้ม
"ถ้าบังเอิญว่าคุณไม่ได้พกเงินสดติดตัวมามากขนาดนั้น จะเอาของวางค้ำ
ไว้ก่อนก็ได้"

กวนหมู่ลูบจมูก แน่ใจอีกครั้งว่าตัวเองตกอยู่ในสภาพขวนกระอัก
กระอ่วนแบบนี้เพราะเย่เฟยเฟยแท้ๆ

"ถ้านั้นก็...เอาของวางค้ำไว้ก่อนละกัน"

เขาค่อยๆ เดินไปนั่งเก้าอี้สตูลบาร์ที่หน้าเคาน์เตอร์ แล้วล้วงข้าวของ
ที่พกติดตัวทีละชิ้น...บุหรี ไฟแช็ก บัตรประชาชน กระเป๋าตังค์ที่
ค่อนข้างเก่า ของชิ้นสุดท้ายเขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็หยิบออกมา
วางตรงหน้าบาร์เทนเดอร์

"ตำรวจ" ครั้งแรกที่แสดงบัตรตำรวจต่อหน้าพลเมือง กลับหมดท่า
แบบนี้ กวนหมู่เอ่ยว่า "ผมทำงานในกรมตำรวจที่อยู่ห่างไปหนึ่งถนน"

"ตำรวจเหรือ" เสี่ยวเว่ยชะโงกมาคุบตรตำรวจของเขาอย่างตื่นเต้น
"คุณพกปืนด้วยหรือเปล่า"

"นี่คุณ ตำรวจจะพกปืนแค่ตอนปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น"

บาร์เทนเดอร์ไม่มองบัตรตำรวจ แต่หยิบกระเป๋าตังค์ของเขา
ไปเปิดดู ในนั้นมีเงินไม่กี่พันกับบัตรเครดิตและบัตรเดบิตไม่กี่ใบ ส่วน
อีกด้านของกระเป๋าตังค์ก็มีภาพอยู่ภาพหนึ่ง

เขายังไม่ทันได้ดูอย่างละเอียด กระเป๋าตังค์ก็ถูกแย่งกลับคืนไป
กวนหมู่พูดว่า "เอาบัตรประชาชนค้ำไว้ก่อนละกัน พรุ่งนี้ผมจะเอาเงินมาให้"

"ผมชอบเงินสดมากกว่า"

บาร์เทนเดอร์ยื่นมือไปแย่งกระเป๋าตังค์ เขาลงมือเร็วมาก พอถอนหูรูดตัวในมือก็ว่างเปล่า กระเป๋าตังค์หายไปแล้ว จากนั้น บาร์เทนเดอร์ก็เปิดลิ้นชักใต้เคาน์เตอร์ แล้วโยนกระเป๋าตังค์ลงไปโดยไม่ปล่อยยี่ให้เขาแย่ง

กวนหมู่โน้มตัวทำท่าจะหยิบคืน แต่ลิ้นชักปิดคังปังจนแทบหนีบมือ เขาพาดตัวอยู่บนเคาน์เตอร์ โบกไม้โบกมือท้วงว่า "ข้างในมีบัตรเครดิตของผม คุณคงไม่แอบเอาไปใช้ใช่ไหม"

"คุณล้อเล่นแล้ว ผมจะกล้าขโมยใช้ของตำรวจได้ยังไง"

"อย่างน้อยก็เอาเงินข้างในให้ผมเถอะ"

"ทำไม"

บาร์เทนเดอร์ย้อนถามด้วยสีหน้าจริงจังเหมือนเขาพูดอะไรแปลกๆ สีหน้าแบบนั้นทำให้กวนหมู่นิ่งอึ้ง อ้าปากพะงาบๆ อยากถามอีกฝ่ายมากกว่านี้ยังคงถามอีกเธอะว่าทำไม นั่นมันเงินของเขานะ...

บัตรใบหนึ่งถูกยื่นมาตรงหน้า มันเป็นบัตรเดบิตจากกระเป๋าตังค์ของเขา บาร์เทนเดอร์หนุ่มเอ่ยว่า "ใบนี้คืนให้ คุณจะได้ออนเงินสดสะดวก"

กวนหมู่ตกตะลึงอีกรอบ อีกฝ่ายแย่งกระเป๋าตังค์ไปหย่อนใส่ลิ้นชักภายในเวลาสั้นนิดเดียว แต่สายตาของเขากลับดูไม่ทันว่าแอบคิงบัตรเดบิตออกมาตอนไหน

เมื่อเห็นว่าเขาไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง บาร์เทนเดอร์ก็หย่อนบัตรเดบิตใส่กระเป๋าเสื้อเชิ้ตของเขา กวนหมู่ได้สติก็สบตาอีกฝ่าย โดยพาดตัวค้ำบนเคาน์เตอร์ จากนั้นมุมปากก็โค้งเป็นรอยยิ้มตามแบบฉบับ

"ขอบคุณพลเมืองท่านนี้ที่ให้ความร่วมมือ ผมจะรีบนำเงินมาส่งให้เร็วที่สุด"

"ไม่ต้องรีบ ที่นี้ไม่ใช่ร้านกู้เงิน ไม่คิดดอกเบี้ยคุณหรอก"

เขาไม่ได้กลัวคิดดอกเบี้ย แต่กลัวโดนหลอกมากกว่า

เสียงริงโทนดังขัดจังหวะการสนทนาของทั้งคู่ กวนหู่คันตัวขึ้นจากเคาน์เตอร์ที่นอนพักเพื่อรับโทรศัพท์มือถือได้สะดวก และพบว่าคนโทร. มาคือเจียงไค รุ่นน้องควบตำแหน่งคู่หูของเขานั่นเอง

"กวนหู่ นายอยู่ไหน"

พอรับสาย ก็ได้ยินเจียงไคซักถามอย่างร้อนรน กวนหู่ยังไม่ทันตอบอีกฝ่ายก็พูดต่อว่า "รีบไปที่ถนนเทียนกวน เลขที่ 36 อาคารสาม ชุมชนฉางหยวนเร็วที่สุด ที่นั่นเพิ่งเกิดคดีฆาตกรรม ฉนวนอยู่ระหว่างทางไปที่เกิดเหตุ เจอกันที่นั่นเลย"

"เฮ้..."

ขณะที่กวนหู่จะพูดพยางค์ที่สอง สายก็ตัดไปก่อน เขาปิดโทรศัพท์มือถือแล้วเงยหน้ามอง ก็พบว่าพนักงานสองคนในบาร์มองตรงมาที่เขา จากนั้นเสี่ยวเว่ยก็ถามอย่างตื้นเค้น "จะออกไปปฏิบัติหน้าที่ใช่ไหมครับ จะไปเบิกปืนหรือเปล่า"

กวนหู่ไม่สนใจ เขาเป็นลงจากเคาน์เตอร์ แล้วพูดกับบาร์เทนเดอร์ด้วยสีหน้าจริงจัง "ผมจะเอาเงินมาให้เร็วที่สุด"

"แค่เงินเล็กน้อย คุณไม่ต้องรีบร้อนก็ได้"

บาร์เทนเดอร์ยังพูดไม่ทันจบ กวนหู่ก็วิ่งออกไปก่อนแล้ว พอวิ่งไปถึงหน้าประตู เขาก็เหลือบมองใบอนุญาตประกอบธุรกิจ ตรงชื่อผู้ประกอบการเขียนว่าจางเยียนไค

จางเยียนไคทั้งนั้นหรือ คี เขาจะจำไว้

เสียงกระดิ่งคังกั้ววน ประตูบาร์เปิดแล้วปีใหม่ จากนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งห่างออกไป เสี่ยวเว่ยถามว่า "ตำรวจคิมเหล่ายังไปปฏิบัติหน้าที่ได้หรือ"

เทียบกับเรื่องนั้นแล้ว เขาคิดว่ากวนหู่ควรห้วงเรื่องไม่มีเงินติดตัวแล้วจะไปที่เกิดเหตุอย่างไรมากกว่า

จางเยียนไคหัวเราะ แต่ไม่ตอบอะไร เขาแค่กำชับเสี่ยวเว่ยให้ไปเก็บโต๊ะ พอเสี่ยวเว่ยเดินจากไป ก็หยิบกระเป๋าสะดวกของกวนหู่ออกมา

จากลื่นซัค แล้วเปิดคูภาพนั้น

สี่ของภาพค่อนข้างซีดจาง คงเก่าน่าดู ทั้งสี่ค่านถูกเล็มทิ้งเพื่อยัดกระเป๋าสตางค์ได้พอดี ในนั้นเป็นภาพเด็กสวมเสื้อกล้ามกับกางเกงขาสั้นสองคน คนหนึ่งเกาะหลังอีกคนเหมือนต่อตัวกัน จนคนที่อยู่ข้างหน้าทำได้เพียงพยายามยืดคอให้สูง ส่วนเด็กคนที่เกาะหลังยิ้มกว้างจนเห็นฟันหน้าที่ย้ายไป

เมื่อคูภาพดังกล่าว รู่ๆ ขมับทั้งสองข้างก็รู้สึกปวดแปลบ โรคเก่ากำเริบอีกแล้ว จางเยียนโค่รีบนวดคลึงขมับ ส่วนอีกมือพับกระเป๋าสตางค์ยัดใส่กระเป๋าคู่เอง

กวนหู่ออกจากบาร์ได้ ก็วิ่งไปยังจุดเรียกแท็กซี่ที่อยู่ใกล้ๆ ทันที พอลมพัดมาวูบหนึ่ง เขาก็ตบมือแล้วนึกขึ้นได้ว่า ตอนนี้กระเป๋าสตางค์ของตัวเองว่างเปล่า อายว่าแต่ขึ้นแท็กซี่เลย กระจังเงินขึ้นรถรางยังไม่มี ทีแรกเขาคิดจะกลับไปขอเงินคืนที่บาร์ แต่แล้วก็ต้องล้มเลิกความคิด เพราะเวลาไม่ค่อยทำ

"คำรวจกำลังปฏิบัติหน้าที่ โปรดให้ความร่วมมือด้วย"

เขาแสดงบัตรคำรวจ ยืนตะโกนอยู่กลางถนน หลังจากโดนเมินเฉยอยู่สี่ห้ารอบ ในที่สุดแท็กซี่คันหนึ่งก็จำใจจอด เพราะเขาค้นหุ้่งยืนขวางทางไม่ยอมให้ขับผ่าน พอเขาขึ้นรถ ก็ได้ยินคนขับพุดคั่วยน้ำเสียงหยาบกระด้าง "ตอนนี้ซี้กจะแยกคำรวจกับพวกแกลั้งโค่นรถชนไม่ออกแล้ว"

"ผมเป็นพวกแรก ของคุณ" กวนหู่ยื่นบัตรคำรวจให้คนขับดู เพื่อยืนยันว่าตัวเองไม่ใช่พวกแกลั้งโค่นรถชนเรียกร้องเงิน "ถนนเขียนกวนเลขที่ 36 อาคารสาม ชุมชนฉางหยวน ยิ่งเร็วยิ่งดี คำรวจจะจ่ายให้คอนไปถึง"

"ขับรถเร็วเกินกำหนดก็ได้ไหม" ลุงคนขับซัคตื่นเต้น

"ช่วยขับแบบปลอดภัยทีเถอะ ผมไม่รีบ"

เนื่องจากคดีเกิดขึ้นไปแล้ว ไม่ใช่กำลังเกิดคดี ดังนั้นเขาไปถึงเร็วหรือช้า ก็ไม่มีผลต่อคดี ระหว่างทางไปที่เกิดเหตุ กวนหู่สั่งให้คนขับเปิดกระจกรถให้ลมพัดกลั่นเหล่าजनเจือจาง เพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าตัวเองเพิ่งคัมเหล่ามา

แท็กซี่แล่นไปจอดใกล้ๆ ชุมชนฉางหยวน มีคนยืนมุงดูเป็นวงใหญ่ เมื่อมองทะลุฝูงชนเข้าไป ก็เห็นตำรวจสวมเครื่องแบบเคลื่อนไหวยู่ด้านใน กวนหู่เซเล็กน้อยตอนก้าวลงจากรถ ทำให้รู้ว่าไม่ควรคัมไวน์ผสมกับวิสกี เพราะมันจะออกฤทธิ์มากกว่าที่คิดไว้

เจียงไคมาถึงก่อนแล้ว พอเห็นกวนหู่ ก็รีบเข้ามาถามด้วยความตกใจ "ทำไมนั่งแท็กซี่มาล่ะ"

"เพราะฉันหมดตัวแล้ว" กวนหู่ส่งสัญญาณมือให้อีกฝ่ายช่วยจ่ายเงินแทน "เอาใบเสร็จมาด้วยล่ะ"

"หมดตัวแล้วยังจะไปคัมเหล่าเนี่ยนะ"

กวนหู่เบือนหน้าไปทางอื่น แกล้งเพิกเฉยต่อคำถามของคู่หู ระหว่างที่เขาเดินแหวกฝูงชนเข้าไปที่เกิดเหตุ ก็ได้ยินเสียงเจียงไคร้องโวยวายดังมาจากด้านหลัง จนทุกคนคิดว่าคงเกิดคดีที่สอง ดูท่าการณ์จะทำให้หมอนั้นตกใจว่าดู กวนหู่แบมืออย่างสนใจ ช่วยไม่ได้นี่นา ใครใช้ให้ชุมชนฉางหยวนอยู่ชานเมืองล่ะ

บริเวณรอบๆ ที่เกิดเหตุมีเทปปิดล้อม เพื่อป้องกันไม่ให้คนที่มามุงดูก็คิขวางการทำงานของตำรวจ หลังจากกวนหู่เข้าไปข้างใน ตำรวจซึ่งรับหน้าที่รวบรวมข้อมูลก็พาเขาไปยังใจกลางที่เกิดเหตุทันที เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานหลายคนกำลังตรวจสอบศพผู้ตาย เมื่อเห็นกวนหู่เดินเข้ามา เขียวไปเย่ หัวหน้าแผนกอาชญากรรมที่เดินเตร่อยู่ใกล้ๆ ก็พยักหน้าทักทาย

เขียวไปเย่มีอายุมากกว่ากวนหู่หลายปี ไม่ว่าจะส่วนสูง รูปร่าง หน้าตา หรือว่าทักษะการเข้าสังคม ล้วนโดดเด่นมากในกรมตำรวจ ปัญหาข้อเดียวก็คือ เขาดูไม่เหมาะกับอาชีพตำรวจเท่าไร ตั้งแต่คดีจี้เคื่องบิน

เมื่อหนึ่งปีก่อน จนมาเป็นหัวหน้าแผนกอาชญากรรม กวนหู่เคยสงสัย ไม่ต่ำกว่าหนึ่งครั้งว่า ตกลงอีกฝ่ายยึดเงินใต้โต๊ะที่ไหน ถึงได้มาทำอาชีพนี้

"สารวัตรเสียวบอกว่าตัวเองไม่ค่อยสบายเพราะแพ้เลือดนิดหน่อย"

เจียงไค รุ่่น้องควบตำแหน่งคู่อุ่ กลับเข้ามาแล้ว เขาอธิบายพร้อม ยื่นถุงมือให้กวนหู่

"เขาไม่จำเป็นต้องทำอะไรหรอกน่า แค่ช่วยเบี่ยงบให้ก็พอ"

กวนหู่รับถุงมือแล้วเดินไปตรงหน้าศพ ถึงเวลาทำงานแล้ว เขาเก็บ สีหน้าขี้เล่นในเวลาปกติ จากนั้นพนมมือเคารพศพผู้ตาย ก่อนคุกเข่าลง ตรวจสอบที่เกิดเหตุอย่างละเอียด

ผู้ตายมีอายุประมาณยี่สิบกว่าปี ศพนอนหงายบิดงอในท่วงท่าที่ ดูแปลกประหลาด เธอกระโดดลงมาจากกระเบื้องห้อง ส่วนจะเป็นการ ฆ่าตัวตายหรือถูกฆาตกรรมยังอยู่ในระหว่างการสืบสวน กวนหู่เงยหน้า มองตัวอะพาร์ตเมนต์แวนหนึ่ง อะพาร์ตเมนต์นี้เป็นตึกสูงเจ็ดชั้น ผู้ตาย อาศัยอยู่ชั้นหก ตอนที่ร่วงหล่นลงมาโบหน้าหงายขึ้น แแรงกระแทกทำให้ กะโหลกศีรษะแตกร้ายรุนแรงจนถึงแก่ความตาย ด้านล่างเป็นสนามหญ้า รอบๆ มีคราบเลือดกับเศษมันสมองกระจายไม่มาก โบหน้าของผู้ตายไม่มี ความเสียหาย สีหน้าสงบนิ่ง มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยราวกับกำลังยิ้มนิดๆ

หลังจากผ่านการรับผิดชอบคดีอาชญากรรมในช่วงหลายปีมานี้ กวนหู่เคยเจอคดีแปลกประหลาดมาแล้วมากมาย แต่การตายด้วยสีหน้า สุขุมเยือกเย็นแบบนี้ เขาเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก ราวกับว่าผู้ตายไม่ได้ ลินใจ แต่กำลังนอนหลับเฉยๆ บวกกับการแต่งกายของเธอ สามารถพูด ได้ว่าเธอกำลังนอนฝันหวาน

"ฆ่าตัวตายก็ฆ่าตัวตายไปสิ ทำไมต้องแต่งชุดอันนี้³ คุ้ม" เจียงไค พึมพำอยู่ข้างๆ

³ อันนี้ คือ เครื่องแต่งกายจีนโบราณ ชุดประจำชนชาติของชาวยัน

กวนหู่ไม่เชื่อวชาญเรื่องซุกฮั่นฝู เขารู้แค่ว่าผู้หญิงคนนี้สวมชุดกระโปรงคว้านอกลึกที่มีسابเสื่อซ้อนทับกัน เส้นผมยาวสลวยถูกรวบเก็บไว้บนศีรษะ แล้วประดับตกแต่งด้วยสร้อยไข่มุก มือขาววางซ้อนได้ท้ายทอย ส่วนมือซ้ายชูสูงเหนือศีรษะ วางอยู่บนพื้นข้างๆ ปอยผมสีดำขลับ สะโพกบิดไปทางขวา แต่ขาทั้งสองข้างกลับบิดมาทางซ้าย ชายกระโปรงยาวถกขึ้นมาเหนือข้อเท้า เผยให้เห็นเท้าเปลือยเปล่า ร่างของเธอบิดงอในท่วงท่าที่ดูแปลกประหลาด จนทำให้กวนหู่อดสงสัยไม่ได้ว่า ตอนที่เธอยังมีชีวิตอยู่คงเคยฝึกโยคะ

ผ้าซีฟองสีขาวโปร่งบางผืนยาวพาดบนตัวหญิงสาว และพันรอบตัวเธอ บางส่วนจึงถูกทับไว้คร่า อีกทั้งชายผ้าส่วนหนึ่งยังเป็นเนื้อเลือด ผ้าโปร่งขาวบางชวนให้รู้สึกถึงความงดงาม บวกกับสนามหญ้าสีเขียวขจีที่เป็นพื้นหลัง และใบหน้าขาวซีดแต่สงบนิ่งของเธอ ทำให้คนมองเผลอลืมความน่าสะพรึงกลัวที่มาพร้อมความตาย และรู้สึกว่าเป็นภาพศิลปะที่มีไว้ชื่นชมบูชา

ขมับทั้งสองข้างเริ่มเต้นตุบๆ จนรู้สึกปวดหัว ตอนนี้กวนหู่ยังไม่รู้ว่าเป็นการฆ่าตัวตาย หรือถูกฆาตกรรม แต่ต้องเป็นคดีที่ตึงมือมากแน่

เขาล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายภาพสถานที่เกิดเหตุในมุมต่างๆ รวมถึงสีหน้า ทรงผม และชายผ้าที่ดูไม่ค่อยสะอาดคาตามความเคยชิน เมื่อถ่ายไล่ลงไปถึงส่วนเท้า เขาก็หยุดชะงัก ฝ่าเท้าหญิงสาวมีตาปลาหนาแตกต่างกับผิวหนังอื่นของเธออย่างสิ้นเชิง จากนั้นกวนหู่ก็ถ่ายภาพต่อไปโดยไม่ปริปากพูดอะไร

เจียงไค้ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายถ่ายภาพอะไรอยู่ จึงยืนมองอยู่ด้านข้างอย่างงุนงง

พอกวนหู่ถ่ายภาพเสร็จ ก็เงยหน้ามองอะพาร์ตเมนต์ จากนั้นสาวเท้าไปข้างหน้า เริ่มถ่ายภาพอะพาร์ตเมนต์จากมุมต่างๆ อีกหลายภาพเวลานี้รอบตัวเริ่มสับสนวุ่นวาย เพราะนักข่าวจากสถานีโทรทัศน์ต่างๆ มาถึงแล้ว และกำลังเบียดเสียดกันถ่ายภาพนอกเขตที่ปิดล้อมอย่างเอาเป็น

เอาตาย จนแสงแฟลชสว่างวูบวาบ

กวนหู่หันไปมองอย่างไม่พอใจ จึงเห็นคนคนหนึ่งยืนห่างจากกลุ่มคนที่มุงดูค่อนข้างไกล เวลาที่เจ้าตัวกำลังเงยหน้ามองอะพาร์ตเมนต์แห่งนี้เหมือนเขา พร้อมทั้งยกกล้องเอสแอลอาร์⁴ ของมืออาชีพถ่ายภาพเก็บไว้ พอสังเกตว่ากวนหู่เพ่งมอง คนคนนั้นก็รีบถอยกลับเข้าไปในฝูงชนทันทีที่ถ่ายเสร็จ กวนหู่จึงเห็นแค่ว่าเป็นผู้หญิงที่ยังสาวมากคนหนึ่ง

"คนอื่นเขาก็ต้องต่อสู้เพื่องานเหมือนกัน" เจียงไคพิมพ์ำข้างๆ

กวนหู่ไม่พูดอะไร เขากำชับเจียงไคให้คอยติดตามความคืบหน้าในที่เกิดเหตุ แล้วหันหลังเดินเข้าไปในอะพาร์ตเมนต์

เขี้ยวไปเย่กงเดินเตร่รอบๆ จนเบื่อแล้ว จึงเข้าไปในอะพาร์ตเมนต์พร้อมเขา

"นายคิมเหล่า?" เขาถามกวนหู่ตอนที่ขึ้นลิฟต์

"ไม่คิดว่าจะเกิดคดีพอดี" กวนหู่ตอบพลางนวดขมับ ในใจลอบนับถือความจุกใจของอีกฝ่าย

รอบๆ ห้องของผู้ตายบนชั้นหกมีเทปปิดล้อมเช่นกัน ประตูห้องข้างเคียงแง้มเล็กน้อย ผู้อาศัยข้างในชะโงกออกมาแอบดู พอเห็นพวกเขาเดินมาก็ปิดประตูทันที คุณทำทางอยากรู้อยากเห็นเรื่องคดี แต่กลัวตัวเองจะเดือดร้อนไปด้วย

ห้องของผู้ตายเป็นอะพาร์ตเมนต์เล็กๆ ขนาดหนึ่งห้องนอนหนึ่งห้องรับแขก ตอนที่กวนหู่ก้าวเข้าไปในห้องก็สังเกตเห็นประตูไปด้วย กลอนประตูมีร่องรอยการจัดแงะ โชคห้องประตูค้ำในถูกตัดขาด คุณทำตอนที่เกิดเรื่องประตูจะล็อกจากข้างใน

ข้างๆ ประตูมีตู้รองเท้าประกอบเอง กวนหู่กวาดตามองสำรวจชั้นลงรอบหนึ่ง ในนั้นเป็นรองเท้าสันสูงเกือบหมด ข้างๆ ตู้รองเท้ายังมี

⁴ SLR (Single-lens reflex camera) หรือกล้องสะท้อนภาพเลนส์เดี่ยว

ร่วมแขวนอยู่สองคัน รองเท้าในนั้นล้วนมีเยื่อ คุง่าเจ้าของห้องจะชอบสินค้าแบรนด์เนมมาก

เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานกำลังตรวจหาหลักฐานอยู่ข้างใน พอกวนหู่ก้าวเข้าไปในห้อง ก็รู้สึกได้ถึงบรรยากาศจริงจัง ถ้ามองข้ามหญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าไปนะ

หญิงสาวสวมเครสตีแดงสด ตัวกระโปรงสั้นมากจนเผยให้เห็นท่อนขาเรียวยาว ฒยวาทที่คักเป็นลอนคลายๆ ทั้งหิ้วที่หนีบผมรวบเก็บไว้ อย่างลวกๆ เธอไม่ได้แต่งหน้ามากนัก ชวนให้รู้สึกว่างามอย่างมีสุขภาพดี เมื่อยืนอยู่ในห้อง จึงกลายเป็นเป้าสายตาของทุกคน

ซูชิงเยียนน่าจะเป็นผู้หญิงหุ่นดีที่สุดในที่กวนหู่เคยพบ แต่คนที่มึรูปร่างดีถึงขั้นเป็นนางแบบได้สบายๆ อย่างเธอกลับเลือกอาชีพแพทย์-นิติเวช เมื่อครุ่นนี้ไม่เห็นเธอในที่เกิดเหตุ กวนหู่ยังรู้สึกแปลกใจ คิดไม่ถึงว่าเธอจะมาถึงเร็วกว่าตัวเอง

"คนสวย คุณแต่งตัวแบบนี้จะทำให้พรรคพวกรวบรวมสมาธิทำงานลำบากนะ" กวนหู่พูดแซว พลางสวมถุงมือเดินตรงไปหา

"รอดันเปลี่ยนเสื้อผ้าค่อยมาคงอีกหลายชั่วโมง" เมื่อโคนแซวซูชิงเยียนก็ละสายตาคาจากผนัง หันไปมองสำรวจตัวเขาขึ้นๆ ลงๆ รอบหนึ่งก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา "ก็เหมือนที่คุณอ้วนเหล่าที่ดื่มเข้าไปไม่ได้ นั่นแหละ"

พอหวนคิดถึงคราบเลือดกับเศษมันสมองที่เห็นเมื่อครุ่นนี้ กวนหู่ก็เริ่มรู้สึกกระอักกระอ่วน นึกเสียใจว่าเขาไม่ควรทำทนายนิติเวชสาวคนนี้เลย

"เจออะไรที่นี้บ้าง" เขาเปลี่ยนเรื่องอย่างชาญฉลาด

"พวกเราตรวจสอบประตูหน้าต่างหมดแล้ว คัดความเป็นไปได้เรื่องคนร้ายบุกเข้ามาได้เลย"

นอกจากประตูแล้ว ก็มีแค่หน้าต่างห้องนอนกับระเบียงเท่านั้นที่เข้ามาในห้องได้ ตอนเกิดเรื่อง หน้าต่างห้องนอนปิดอยู่เช่นกัน ในห้อง

รับแขกเปิดเครื่องปรับอากาศ กวนหมู่มองอุณภูมิ ก็พบว่าตั้งไว้สิบแปด องศา พอลมเย็นพัดมากระทบร่าง เขาก็ตัวสั่นระริกด้วยความหนาว

ไม่รู้ว่าจะหญิงสาวใช้ยาเสพติดก่อนตายหรือเปล่า

"ผู้ตายมีชื่อว่าเงินเสี้ยวผิง นักศึกษาปีที่สี่ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ผลการเรียนยอดเยี่ยม ช่วงนี้กำลังทำเรื่องไปเรียนต่อต่างประเทศ"

พอได้ยินคำอธิบายของซูชิงเยียน กวนหมู่กับเซียวไปเย่ก็มองกำแพง ผังตรงข้ามทันที บนนั้นเต็มไปด้วยภาพการแสดงของเงินเสี้ยวผิง คงต้องบอกว่าเธอเหมาะกับชุดโบราณมาก เวลาเรียงระบำ ชายเสื้อยาวพลิ้วไหวงดงาม เมื่ออยู่ท่ามกลางนักแสดงที่ติดสติดีเปาเครื่องดนตรีโบราณ เธอก็ยิ่งดูมีชีวิตชีวา โตะหนังสือมีประกาศนียบัตรกับเหรียญรางวัลวางเรียงมากมาย คอมพิวเตอร์ยังเปิดทำงานค้าง กวนหมู่เรียกคุณประวัติการเข้าชม ส่วนใหญ่เป็นเว็บชื่อของกับเว็บแชตต่างๆ ไป เวลานี้ยังมองไม่เห็นอะไร น่าสงสัย

"มิน่าฝ้าเท้าของเธอถึงได้มีตาปลาอะ"

กวนหมู่เข้าใจแล้วว่าทำไมฝ้าเท้าของเธอถึงได้มีตาปลา จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายภาพบนผนัง เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานก็หยิบของที่เจอในห้องนอนใส่ถุงเก็บหลักฐานมามอบให้ซูชิงเยียน

กวนหมู่ชะงักไปครู่ ก็พบว่าเป็นกระดาษพิมพ์ภาพที่ดูไม่ออกกว่าคืออะไร ตัวอักษรมีขนาดเล็กมาก และอีกยี่สิบเหมือนรหัสลับ ดูๆ ไปก็คล้ายดอกไม้หรืออักษรโบราณสักอย่าง เพื่อนร่วมงานบอกว่ามันวางอยู่ข้างหมอน กระดาษถูกทับไว้จึงมีรอยยับเล็กน้อย ตอนนี้ยังบอกไม่ได้ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีหรือเปล่า

กวนหมู่รู้สึกสงสัยจึงถ่ายภาพกระดาษด้วย ซูชิงเยียนมองเขาแวบหนึ่ง แต่กวนหมู่ไม่รอให้เธอเอ่ยปาก จึงพูดก่อนว่า "คนสวย ช่วยลิ้มตาข้างหลังตาข้างทีเถอะ กลับไปจะเลี้ยงข้าวนะ"

ซูชิงเยียนหันไปมองเซียวไปเย่ พบว่าเจ้าตัวกำลังหัวเราะหึๆ เหมือนปกคิ และดูสภาพอ่อนโยน ข้อดีที่สุดของหัวหน้าคนนี้ก็คือ เวลาลงมือ

สืบคดีจะให้อำนาจลูกน้องทำงานกันอย่างอิสระ

เมื่อทุกคนยอมรับเสียบๆ กวนหู่ก็วันถ่ายภาพจนหมด จากนั้นเดินเลยเข้าไปในห้องนอน นอกจากเตียงกับตู้เสื้อผ้าแล้ว ข้างโน้นนั้นยังมีโต๊ะเครื่องแป้งตัวใหญ่มาก ประตูตู้เสื้อผ้าเปิดกว้างจนเผยให้เห็นเสื้อผ้านับกระเปาะแบรนด์เนมสารพัดยี่ห้อ

กวนหู่เองก็ใช้สินค้าแบรนด์เนม แต่ใช้ประจำแค่มือกี่ยี่ห้อ ไม่เหมือนผู้ตายที่ใช้หลากหลายยี่ห้อจนทำให้รู้สึกว้าว... เธอไม่ได้ชื่นชอบสินค้าแบรนด์เนมจริงๆ แต่ใช้เพื่อตอบสนองความฟุ้งเฟ้อของตัวเองมากกว่า

เขาเบนสายตาไปยังโต๊ะเครื่องแป้ง หลอดไฟที่ติดอยู่สองข้างกระจกยังเปิดสว่าง เครื่องสำอางวางระเกะระกะบนโต๊ะ รวากับว่าก่อนเกิดเหตุ ผู้ตายนั่งอยู่หน้ากระจก ดูจากเครื่องสำอางสารพัดชนิดที่ใช้แล้ว เธอน่าจะกำลังแต่งหน้า ไม่ใช่ล้างเครื่องสำอาง

คิดปานนี้แล้ว เธอกำลังจะออกจากบ้านหรือ แล้วเกิดอะไรขึ้นทำไมถึงไปที่ระเบียง

ระหว่างที่กวนหู่ขบคิด เขาก็เดินตามรอยเท้าของเงินเสี้ยวผิงไปยังระเบียง การเก็บรอยนิ้วมือที่ระเบียงเสร็จเรียบร้อยแล้ว บนพื้นระเบียงมีแก้วอี้เตี้ยๆ วางอยู่ตัวหนึ่ง เขาเหยียบแก้วอี้ปิ่นรั้ว แล้วชะโงกลงไปด้านล่าง ศพของผู้ตายถูกยกออกไปแล้ว นอกจากตำรวจที่ยังรูนวายอยู่ในที่เกิดเหตุ ก็เหลือแค่พนักงานจำนวนหนึ่งที่ยังยืนอยู่รอบนอก

เขาทำท่าโน้มตัวไปข้างหน้า โดยเทียบกับความสูงของเงินเสี้ยวผิงแล้วใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพที่เกิดเหตุด้านล่าง ดูจากความสูงกับตำแหน่งที่ผู้ตายร่วงลงไป แทนที่จะพลิกตัวร่วงลงไป เธอน่าจะเหยียบแก้วอี้ปิ่นขึ้นไปยืนบนขอบระเบียงที่กว้างพอสมควร พอยืนมั่นคงแล้วก็กระโจนออกไปข้างหน้ามากกว่า...

กวนหู่นึกจินตนาการภาพการกระทำของผู้ตายในหัว แล้วจับรั้วทำท่าจะปิ่นขึ้นไป แต่ถูกคว่าแขนไว้ก่อน เขียวไปเย่มองเขาอย่างตื่นตกใจ "นายกำลังทำอะไร"

"แหะๆ อยากรู้ว่าทำไมเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นน่ะ"

"กรุณาจำลองตอนที่ไม่ได้ดื่มเหล้า" ซูซิงเขียนพูดเสริมอย่างไม่เห็นด้วย "ฉันไม่อยากผ่าสองศพในสุสานศพที่นี่"

กวนหมู่ตัดสินใจล้มเลิกความคิดที่จะเสี่ยงอันตรายเพื่อไม่ให้สาวงามโมโห ไหนเลยจะรู้ว่าตอนที่เขากำลังจะเดินย้อนกลับเข้าไปในห้อง รู่ๆ ก็มีแสงสว่างวาบด้านหน้า เขามองตามแสงไป ก็พบว่ามาจากอะพาร์ตเมนต์ฝั่งตรงข้าม คนถ่ายน่าจะเป็นมือใหม่ ถึงได้ลืมปิดแฟลชเวลาแอบถ่าย

"นักข่าวเดี๋ยวนี้ใช้ทุกวิถีจริงๆ" ซูซิงเขียนสังเกตเห็นเช่นกันจึงบ่นอุบ

กวนหมู่กลับขมวดคิ้ว หวนคิดถึงผู้หญิงที่ถ่ายภาพพระเบียงจากค่านล่างเมื่อครู่ ประศุระเบียงกระจกที่สูงจุดเพดานมีผ้าม่านยาวแขวนปิดข้างใน ถ้ามองจากฝั่งตรงข้าม นักข่าวไม่น่าจะถ่ายได้อะไร อย่างมากก็เป็นแค่ข่าวทำขัณฑ์เท่านั้น

ในห้องไม่เจอข้อมูลอะไรเป็นพิเศษ กวนหมู่ตรวจสอบเสร็จ ก็เดินไปสอบถามเพื่อนบ้านข้างเคียงพร้อมกับเซียวไปเย่ เมื่อครู่นี้ แม่บ้านคนนั้นยังแอบดูอยู่เลย แต่พอตำรวจเดินเข้ามาสอบถามกลับมีท่าทีหวาดกลัว โบกไม้โบกมือปฏิเสธเป็นพัลวันว่าไม่ได้สนิทสนมกับเงินเสี้ยวฝิง อย่างมากก็ทักทายเวลาเจอกันในลิฟต์

"ผมเห็นเธอแต่งตัวทันสมัย ครอบครัวน่าจะรวย?" กวนหมู่แสวงถาม

คำพูดประโยคนี้น่าสนใจแม่บ้านพอดี เธอทำปากเบ้ แล้วพูดอย่างไม่พอใจว่า "ผู้ชายให้ทั้งนั้นละค่า ถึงไม่ควรพูดจาร้ายๆ เกี่ยวกับคนตาย แต่เธอสืบร่างผู้ชายเก่งมาก สองสามวันเปลี่ยนแฟนที ต้นปีเพิ่งเลิกกับคนหนึ่งไม่กี่วันก็หาคนใหม่ได้แล้ว แต่ช่วงก่อนหน้านี้เพิ่งเลิกไป บอกว่าจะตั้งใจเรียนอะไรนี่แหละ"

นี่ยังบอกว่าไม่รู้อะไรสักอย่างอีกหรือ

กวนหมู่กับเซียวไปเย่มองสบตากันก่อนซักถามต่อ "ถ้าจันคุณพอจะทราบวิธีติดต่อกับแฟนเธอไหมครับ"

"เรื่องนั้นไม่รู้หรอกค่ะ แค่เคยเห็นไกลๆ สองครั้งเอง"

กวนหมู่ถามเรื่องอื่นๆ อีกนิดหน่อย สุกทำยนอกจากถูกบังคับให้ ยืนฟังแม่บ้านนินทาผู้ตายด้วยความอิจฉาริษยาแล้ว ก็ไม่ได้ข้อมูลที่มีค่า เลย ต่อจากนั้นเขากับเซียวไปเขาก็แยกย้ายกันทำงาน แวะไปสอบถาม เพื่อนบ้านอีกหลายห้อง ข้อมูลที่ได้รับก็คล้ายคลึงกัน ถึงผู้ตายจะใช้ชีวิต ส่วนตัวอย่างอิสระเสรี แต่เรื่องห้องปิดล็อกสนิทในระหว่างที่เอออกตึกก็ ไม่มีอะไรต้องสงสัยอีก ถ้าไม่มีเบาะแสมากกว่านี้ ทางตำรวจคงต้องสรุปว่า ฆ่าตัวตาย

แต่ไม่รู้ทำไม ในใจกวนหมู่กลับรู้สึกคันยิบๆ ชอบกล เหมือนมี ตรงไหนสักแห่งที่ยังไม่ชัดเจน และเริ่มรู้สึกอึดอัดเหมือนยืนท่ามกลาง หมอกควัน

กวนหมู่ตัดสินใจเดินลงจากตึกไปผ่นคาลัยจิตใจ จากนั้นเดินเลยไป ค้านหลังอะพาร์ตเมนต์ ไหนเลยจะรู้ว่าพอเขาควักบุหรี่ออกมาจุกสูบ ก็ เห็นเงาคณริบแบริบโกล้ำ ก่อนวิ่งหนีเข้าไปในสวนสาธารณะประจำชุมชน ที่อยู่ด้านหลังเหมือนกลัวเขาเห็นหน้า

เมื่อเห็นเช่นนั้น กวนหมู่ก็ไม่คิดจะสูบบุหรี่ต่อ เขารีบเร่งฝีเท้าวิ่ง ไล่กวาดไปจับตัวคนคนนั้นทันที

"คุณนี่เอง!"

กวนหมู่ชะงักเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายคือหญิงสาวที่แอบถ่ายภาพ ระเบียบจากค้านล่าง หญิงสาวฉวยโอกาสสะบัดแขนเขา แล้วร้องถามว่า "มีอะไร"

เธอมีส่วนสูงปานกลาง เสื้อสวมหัวกับกางเกงเจ็ดส่วนขับเน้น รูปร่างของเจ้าตัวให้เห็นว่าผอมมาก เธอไว้ผมซอยสั้นคู่ทะมัดทะแมง นอกจากกล้องเอสแอลอาร์ที่ห้อยคอแล้ว ยังสะพายถุงผ้าใหญ่ๆ อีกใบหนึ่ง คูอายุไม่มากเท่าไร การรับมือผู้หญิงร้ายแบบนี้เป็นงานถนัดของกวนหมู่ เขาพูดยิ้มๆ ว่า "คำพูดประโยคนี้ควรเป็นผมถามคุณมากกว่า คุณมาหลบ ค้านหลังอะพาร์ตเมนต์ที่เกิดเหตุทำไม"

หญิงสาวไม่ตอบ แต่ย้อนถามว่า "แน่ใจหรือเปล่าว่ถูกฆาตกรรม"

กวนหู่ไม่สนใจเธอ แค่มือ "บัตรประชาชน"

เมื่อรับบัตรมาก็พบว่า เป็นบัตรนักข่าวของสำนักข่าวหวาซิง กวนหู่ มองบัตรประจำตัวแล้วมองหญิงสาว เธอเป็นคนเดียวกับในภาพถ่าย คุณ จากอายุแล้ว น่าจะเป็นพนักงานใหม่ที่เพิ่งเข้าทำงานได้ไม่นาน มีชื่อว่า เชี่ยหลิงอวี่น

"มาสิบ่าวนะได้ แต่อย่าขัดขวางการทำงานของตำรวจ เข้าใจไหม" เขาคืนบัตรนักข่าวให้เชี่ยหลิงอวี่น

"คุณเป็นตำรวจ?"

เมื่อถูกย่อนถามเช่นนั้น กวนหู่ก็หัวเราะหึๆ "คุณผู้หญิง แก่ลั้งโง่ ไปก็ไม่มีประโยชน์ เมื่อกี้ตอนที่ผมตรวจสอบระเบียบ คุณแอบถ่ายจาก ผังตรงข้ามไม่ใช่หรือ"

"คุณมีหลักฐานไหมล่ะ"

"นี่ไงหลักฐาน"

กวนหู่ยื่นมือไปตรงหน้าเธอ เชี่ยหลิงอวี่นรีบปิดป้องหน้าอก แต่ เป้าหมายของกวนหู่คือกล้องเอสแอลอาร์ เขาคว่าสายห้อยกล้องที่คอเธอ แล้วกดปุ่มปลดคล็อก กล้องถ่ายภาพก็ร่วงลงมา เขายื่นมือไปคว้าไว้แล้ว เปิดดูภาพข้างใน

"คราวหน้าอย่าใช้สายห้อยแบบนี้อีก ไม่งั้นอาจโดนโจรเฟ่งเล็งได้ง่ายๆ"

"ไม่มีใครเหมือนโจรยิ่งกว่าคุณแล้ว" หญิงสาวแยงกล้องคืนมาไม่ได้ ก็ยื่นเท้าเอว หายใจอึดอัดไววายใส่เขา

กวนหู่ไม่สนใจ เขาเปิดไล่ดูภาพแล้ววิจารณ์อย่างละเอียด "ถ่ายรูปได้มาตรฐานมืออาชีพ ช่วงเวลานั้นๆ กลับถ่ายได้มากขนาดนี้ หึๆ เห็นแก่ที่อุทิศส่าห์ถ่ายรูปผมซะหล่อ ผมจะไม่คิดเล็กคิดน้อยกับคุณ"

"ไหนรูปคุณ?"

หญิงสาวชะงักมาคู้ กวนหู่จึงยื่นกล้องให้เธอ ในหน้าจอเป็นภาพ เขากำลังค้นหาเบาะแสที่ระเบียง ดูจากมุมมองของภาพแล้ว ตอนนั้น

คนที่ขโมยถ่ายน่าจะอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์ฝั่งตรงข้ามชั้นเดียวกัน

"ความจริงผมก็สงสัยเหมือนกันว่าทำไมคุณถึงได้สนใจระเบียบนั้นมาก คุณเจออะไรหรือ"

เขี่ยหลังอวีนพยักหน้า แล้วทำสัญญาณมือให้เขาขยับเข้ามาใกล้ ไหนเลยจะรู้ว่าพอกวนหูขยับเข้าไป เธอจะฉวยโอกาสแย่งกล้องคืน แล้วเหวี่ยงกระเป๋าผ้าฟาดหัวฟาดหน้าเขาดังผัวะๆ พลังตะโกนเสียงดังลั่น "ขโมย โรคจิตชอบลวนลาม ใครก็ได้ช่วยด้วย!"

"เฮ้ย! หยคุณนะ... ไม่งั้นผมจะแจ้งความคุณขอหาทำร้ายร่างกายเจ้าพนักงาน..."

หากผู้ชายรูปร่างใหญ่โต อีกทั้งยังมีมือโคดเค่นในวงการตำรวจอย่างกวนหูลงมือจริงๆ การจู่โจมของหญิงสาวก็เหมือนเพลงมวยที่มีท่าสวย แต่ไร้ประโยชน์ในสายตาเขา ปัญหาคือเขาไม่มีนิสัยชอบคบคิดทำร้ายผู้หญิง จึงทำได้เพียงยกมือยกไม้กุ่มหัว ปัดป้องใบหน้า และเบี่ยงตัวหลบเท่านั้น เมื่อเขาร้องเตือนเป็นรอบที่สาม ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงก็วิ่งกรูกันออกมาเพราะได้ยินเสียงร้องโวยวาย เขี่ยหลังอวีนจึงฉวยโอกาสแผ่นแนบ

เขี่ยวไปเยไต่ยินเสียงก็วิ่งตามมาเช่นกัน จากนั้นรีบควักบัตรตำรวจออกมาแสดง พร้อมทั้งเกลี้ยกล่อมให้ชาวบ้านแยกย้ายกันกลับไป พอหันกลับไปอีกครั้ง ก็เห็นกวนหูฉวยคลึงหัวที่โคนฟาดพลังร้องคราง จึงถามว่า "เกิดอะไรขึ้น"

"ไม่มีอะไรครับ แค่วันนี้คงชงกับสาวๆ นิดหน่อย ไม่กี่ชั่วโมงก็โคนอาละวาดไปสองรอบ" บวกกับโคนหนุ่มหน้าสวยผู้กระโชกอีกกระทงวันนี้คงช่วยหนัก จนเขาคอสงสัยไม่ได้ว่าตัวเองเป็นตำรวจจริงหรือเปล่า

"นายจะฟ้องไหม"

กวนหูเงยหน้ามอง บางครั้งก็เคาไม่ค่อยออกว่าหัวหน้าพูดจริงจังหรือล้อเล่นกันแน่ ก่อนตอบไปว่า "ได้สิครับ ถ้าคุณไม่กลัวสิ้นเปลืองเงินภาษี"

หลังจากตรวจสอบที่เกิดเหตุเสร็จแล้ว พบว่ามีเบาะแสไม่มาก
 แถมยังโดนคนอื่นกระหน่ำตีโดยไม่ทันตั้งตัว กวนหูกี้ทำได้เพียงถอนใจกับความช่วยของตัวเอง เขาไล่ตามเบาะแสอย่างเร่งร้อน ไม่มีเวลาตรวจสอบเรื่องนักข่าวหน้าใหม่ของสำนักข่าวหาวซิง พอกลับไปถึงกรมตำรวจพร้อมกับพรรคพวก ก็รีบเก็บรวบรวมข้อมูลกันตลอดทั้งคืน จนกระทั่งเริ่มค้นพบเบาะแสบางอย่าง อีกทั้งคิดต่อพ่อแม่ของเงินเสี้ยวผิงที่อาศัยอยู่ในเมืองข้างๆ ได้แล้ว พอได้ยืนยันว่าเกิดเหตุร้ายกับลูกสาว พวกเขา ก็รีบเดินทางมาในคืนนั้นเลย

กวนหูกี้บในห้องทำงานตอนรุ่งสาง งานรับหน้านายและนางเงินเป็นหน้าที่ของเพื่อนร่วมงาน เมื่อเขาคืนมาอ่านบันทึกอีกครั้ง ก็พบว่าได้ข้อมูลมาไม่มาก นายและนางเงินต่างก็เป็นพนักงานบริษัทธรรมดา เงินเสี้ยวผิงเป็นลูกสาวคนเดียว ถึงจะรักลูกสาวมาก แต่เงินค่าใช้จ่ายที่ให้เธอใช้สอยก็มีจำกัด คั้งนั้นกระเป๋าแบรนด์เนมสารพัดยี่ห้อของเงินเสี้ยวผิง ล้วนได้มาจากช่องทางอื่น

พอถึงตอนเที่ยง ผลการตรวจสอบที่เกิดเหตุก็ออกมาแล้ว กวนหูกี้อ่านรอบหนึ่ง ก็มั่นใจว่าเป็นคดีห้องปิดตาย

คืนที่เงินเสี้ยวผิงเกิดเรื่อง กล้องวงจรปิดในอะพาร์ตเมนต์ไม่มีภาพคนนอกเข้าออก ตอนที่ผู้ตายตกตึก นอกจากประตูระเบียงแล้ว ประตูหน้าต่างบานอื่นๆ ล้วนปิดสนิท ความกว้างของระเบียงแค่หนึ่งเมตรห้าสิบเซนติเมตร คนที่พักอยู่ห้องข้างเคียงคือแม่ลูกคู่หนึ่ง ความเป็นไปได้ที่จะปีนระเบียงไปท่าคนต่ามาก ห้องชั้นบนไม่มีคนอยู่ จากการตรวจสอบไม่พบร่องรอยการบุกรุก นอกจากนี้ข้อมูลสำคัญที่สุดคือตรงราวระเบียงมีรอยเท้าของผู้ตาย นั่นแปลว่าตอนนั้นผู้ตายปีนขึ้นขอบระเบียง แล้วกระโดดลงไปเอง

"คดีฆาตกรรมอย่างไม่ต้องสงสัย" เจียงโกสรูปปัง "ถ้าฉันเป็นฆาตกร คงจับเขาเธอโยนลงไปแทน เพราะการบังคับให้คนเป็นๆ ปีนระเบียงกระโดดลงไปมีปัจจัยเสียงมากเกินไป"

เทียบกับปัจจัยเสี่ยงแล้ว กวนหมู่คิดว่าการกระทำแบบนั้นไม่น่าเกิดขึ้นได้ด้วยซ้ำ แต่จะบอกว่าฆ่าตัวตาย ก็ไม่มีเหตุผลสมควรให้หญิงสาวที่กำลังจะเดินทางออกนอกประเทศและมีอนาคตที่เยี่ยมท่าแบบนี้เลย

"บางทีอาจมีอะไรที่พวกเราไม่ทันสังเกตก็ได้" เซียวไปเยเอ่ย "ลองตรวจสอบอย่างละเอียดอีกครั้ง คุณชีว่ามีอะไรหลุดรอดสายตาไป"

กวนหมู่นำรายละเอียดการสืบสวนไปยังแผนกพิสูจน์หลักฐาน

เขาหยิบรายงานการชันสูตรพลิกศพไปด้วย ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงแล้ว เจ้าหน้าที่ในแผนกกำลังรับประทานอาหารกันอยู่ ชูชิงเขียนเปลี่ยนมาใส่เครสท์ๆ ไป แล้วสวมทับด้วยเสื้อกาวน์สีขาว ผมม้วนเป็นมวยตรงท้ายทอย การแต่งตัวของเธอในตอนนี้เหมาะกับงานแพทย์นิติเวชมากกว่าชุดเดิม แต่พอเห็นเธอชกชูปมะเขือเทศไข่ พลังมองศพที่นอนอยู่บนเตียงผ่าชันสูตรตรงหน้า กวนหมู่ก็รู้สึกว้าวมความอยากอาหารทันที

"แปลว่านี่เป็นคดีฆ่าตัวตาย?" เขาตบรายงานในมือพลาถถาม

"การวินิจฉัยว่าเป็นการฆ่าตัวตายหรือเปล่านั้นขึ้นอยู่กับพวกคุณฉันแค่สรุปผลตามข้อเท็จจริงที่ได้มาเท่านั้น" ชูชิงเขียนชกชูปมะเขือเทศไข่แล้วพูดต่อว่า "ก่อนตาย ผู้ตายไม่มีเพศสัมพันธ์ ไม่ได้ดื่มเหล้าหรือว่าใช้ยาเสพติด สุขภาพแข็งแรง ไม่มีร่องรอยต่อสู้กับคนอื่น ตอนที่เกิดเหตุประศูหน้าค่างก็ปิดมิดชิด คินนั้นไม่มีบันทึกว่าคุยโทรศัพท์กับคนอื่นด้วย"

"ตอนนั้นเครื่องปรับอากาศปรับอุณหภูมิไว้ต่ำมาก มีจุดประสงค์อะไรหรือเปล่า อย่างเช่นเธอโดนสะกดจิตให้ฆ่าตัวตายผ่านอินเทอร์เน็ตหรืออะไรทำนองนั้น"

"คุณอ่านนิยายสืบสวนมากไปแล้ว เท่าที่ฉันรู้มา จนถึงวันนี้ยังไม่เคยมีตัวอย่างการสะกดจิตและควบคุมความคิดให้ไปก่อคดี ส่วนเรื่องเครื่องปรับอากาศ จนถึงตอนนี้ พวกเรายังไม่พบความเชื่อมโยงกับคดี"

ตอนแรกกวนหมู่อยากจะพูดว่า ถ้านั้นก็ควบคุมผู้ตายผ่านคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า แต่พอเห็นสีหน้าชูชิงเขียนแล้ว ก็ตัดสินใจหุบปากแทน

"แต่มีอยู่จุดหนึ่งที่ฉันสะอึกใจ"

ซูซิงเขียนผลึกขามออกห่าง แล้วเดินเข้าไปในห้องผ่าชันสูตรศพ กวนหมู่เดินตามเข้าไป ใบหน้าของผู้ตายสมบูรณ์มาก มีรอยยิ้มนิคๆ หากไม่ได้คลุมด้วยผ้าขาว คนอื่นคงคิดว่าเธอกำลังหลับลึก แขนที่บิดขึ้นไปวางอยู่เหนือศีรษะถูกดึงลงมาแล้ว แต่เนื่องจากจศิให้วางราบตรงไม่ได้ จึงมีบางส่วนยื่นออกไปนอกเตียง

"เธอยิ้มทำไม"

"นี่แค่จุดหนึ่ง เธอร่วงลงจากที่สูง แต่กะโหลกแตกเท่านั้น ส่วนอื่นๆ แทบไม่มีรอยฟกช้ำจากแรงตกกระแทกเลย ลักษณะแบบนี้อธิบายด้วยหลักการแพทย์ไม่ได้"

"ปกติแล้วส่งผลกระทบต่ออวัยวะภายในกับกระดูกหรือเปล่า"

"ส่ง แต่ก็ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมด้วย บางทีตอนที่เธอตกลงมา อาจเจอแรงปะทะอื่น จนทำให้ความเร็วลดลงก็ได้"

กวนหมู่ไม่เข้าใจหลักวิทยาศาสตร์พวกนี้จึงไม่ใส่ใจ สำหรับคำตรวจตาย ก็คือตาย ต่อให้ร่างกายผู้ตายไม่มีบาดแผลส่วนอื่นแม้แต่นิดเดียว เธอก็ตายแล้วอยู่ดี เทียบกันแล้ว เขาสงสัยท่าทางตอนตายของเงินเสี้ยวผิง ในเวลานั้นมากกว่า

"ร่างกายของเธอบิคงอแบบนั้นได้ยังไง"

ซูซิงเขียนเอียงหัว สีหน้าทำให้เขารู้ว่าอธิบายไม่ได้

"แล้วพวกคุณเจอของแปลกๆ ในบ้านเธอบ้างหรือเปล่า"

"ดูว่าคุณยังไม่ยอมรับว่าเป็นคดีฆาตกรรมสินะ" ซูซิงเขียนสอดมือในกระเป๋าเสื้ออากวน หลวงใช้ปลายคางชี้ไปทางเพื่อนร่วมงานที่กำลังกินพร้อมกับจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ในห้องค่านอก "เสี่ยวเคอกำลังวิเคราะห์ภาพนั้น เขาสงสัยว่ามันจะเป็นรหัสลับสักอย่าง จากข้อมูลที่พวกเรารวบรวมได้จนถึงตอนนี้ ผู้ตายเป็นคนรักสนุก เธอเข้าเว็บแชตเยอะมาก นี่เป็นรายชื่อเว็บไซต์ที่เธอเข้าบ่อยๆ"

กวนหมู่เดินตามซูซิงเขียนออกไปข้างนอก รับกระดาษที่เธอส่งให้ ก็พบว่าในนั้นเป็นข้อมูลที่เพิ่งวิเคราะห์ได้ เนื้อหาในเว็บไซต์หลายเว็บ

ค่อนข้างเป็นสีเทา จนทำให้เขาคงสงสัยไม่ได้ว่า สินค้าแบรนด์เนมของเงินเสี้ยวผิงน่าจะได้จากการแลกเปลี่ยนทำนองนี้ เขาพลิกดูหลายหน้าก่อนสายตาคจะหยุดอยู่ที่ตัวอักษรไม่กี่ตัว

"จอยฟูลแองเจิล? ฟังดูเหมือนพวกยาเสพติด"

"ตอนแรกฉันก็คิดแบบนั้น ต่อมาค่อยพบว่ามันเกี่ยวกับวิสาหกิจ"

พอกวนหูได้ยินคำอธิบายของซูซิงเยียน ก็กวาดตาอ่านรอบหนึ่งในนั้นพุดถึงเคล็ดลับการหาเงินของหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่ง อย่างเช่นช่วยเหลือโฆษณาสินค้าหรือร้านอาหารใหม่ที่เพิ่งเปิด นอกจากจะได้เงินค่านายหน้าแล้ว อาจได้รับบริการฟรีอีกด้วย พุดง่ายๆ ก็คือ 'หน้าม้า' นั่นแหละ

"งานนี้ไม่เลวแฮะ ผมอยากลองร้านเสริมสวยนี้"

กวนหูชี้ข้อมูลในนั้นด้วยความสนใจ แล้วควักโทรศัพท์มือถือออกมา ซูซิงเยียนเข้าใจทำที่ของเขาจึงหันหลังไปเปิดตู้เย็นเพื่อให้เวลาเขาถ่ายภาพ

"ผมสนใจเรื่องไปเที่ยวฟรี แต่น่าเสียดายที่พวกเขาไม่ได้บอกรายละเอียด" เสี่ยวเคอที่นั่งเคาะแป้นพิมพ์คังค็อกแต็กพุดแทรก

กวนหูมองเห็นหัวข้อนั้นเช่นกัน คนที่เริ่มพุดถึงเรื่องนี้ใช้ไอดีว่าโมเกา ทุกคนล้วนคิดเหมือนพวกเขา หลังจากอ่านข้อความของเขาแล้วก็มีคนทิ้งคำถามไว้ข้างใต้มากมาย เงินเสี้ยวผิงก็เป็นหนึ่งในนั้น โมเกาพิมพ์ข้อความทิ้งไว้ไม่กี่ประโยคก็ถอนตัว ไม่รู้ว่าตั้งใจล่อเหยื่อหรือเปล่า

เขาถ่ายภาพส่วนนี้เอาไว้ด้วย พอเงยหน้าก็เห็นซูซิงเยียนถือถ้วยบีกเกอร์เดินเข้ามา ในถ้วยบีกเกอร์เป็นของเหลวสีแสดขุ่นที่ชวนให้ขมวดคิ้ว

"นี่มาเซื่อเทศ บำรุงความงาม ในตู้เย็นยังมีอีก จะลองไหม รับรองว่าใช้ได้ผลดีกว่าคุณไปร้านเสริมสวยอีก"

"ไม่เป็นไร" เมื่อเห็นเธอชักชวนอย่างกระตือรือร้น กวนหูก็ทำได้เพียงผินยิ้ม แล้วยกมือทำท่าปฏิเสธ "คนสวย ผมจะไปสืบทศิแล้ว ถ้าเจออะไรเพิ่ม ช่วยคิดต่อผมด้วย"

"อย่าลืมเลี้ยงข้าวที่คิดฉันไว้ล่ะ!"

พอได้ยินเสียงตะโกนไล่หลัง กวนหู่ก็รับคำเออเออ พอเดินไปได้สักพัก ก็นึกเรื่องสำคัญมากออก

"บ้าฉิบ กระจ่างตางค์ฉัน!"

เมื่อคืนตั้งแต่ออกจากบาร์ เขาก็วิ่งวนเรื่องคดี จนลืมเรื่องกตเงินไปใช้หนี้เสียสนิท ว่าแล้วก็รีบเรียกคู่หูเผ่นออกไปทันที ระหว่างทาง เขาแวะซื้อขนมปังกินแทนอาหารเที่ยง กตเงินจากตู้เอทีเอ็ม ก่อนตรงดิ่งไปที่วิทยาลัยนาฏศิลป์

"ดูท่าคุณชุนคนสวยจะให้เบาะแสขายไม่บ่อย"

"เธอยังทำให้ฉันกลัวผู้หญิงขึ้นด้วย" กวนหู่ตอบพลางพลิกดูภาพในโทรศัพท์มือถือ

ตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงตอนนี้ เขาได้รับความเจ็บช้ำทั้งทางกายและจิตใจมาตลอด หวังว่าสาว ๆ ในวิทยาลัยนาฏศิลป์จะช่วยเยียวยาได้บ้าง

"โลกนี้ยังมีผู้ชายนะ คังนั้นตัวเลือกของนายยังมีอีกเยอะ"

คำพูดของเจียงไคแลงมาด้วยการถูกกวนหู่เหวี่ยงมือคบหน้าผากทีหนึ่ง "ต่อให้มีก็ไม่ใช่นายแน่ ขับรถไปดื้อๆ"

เจียงไคผนคคลึงหน้าผาก ไม่กล้าพูดอะไรอีก ส่วนกวนหู่ก็หันหน้ากลับมามองหน้าจอโทรศัพท์มือถือต่อไป นิ้วมือเลื่อนภาพไปที่ละภาพ สุดท้ายหยุดลงที่ภาพศพบนสนามหญ้า

"เธอกำลังเลียนแบบละคร นางฟ้าแสนชอนลอนรัก ละมั้ง" พอรอดคิไฟแดง เจียงไคก็ชะโงกเข้ามาดูพลางเอ่ยว่า "ถ้าไม่รู้ว่าเธอตายไปแล้ว ค้องคิดว่ากำลังร้ายร้ายอยู่แน่ๆ"

อันที่จริงเธอกำลังร้ายร้ายอยู่จริงๆ หมุนตัวร้ายร้ายอยู่ในอากาศท่ามกลางบทเพลงแห่งความตาย

พอไปถึงวิทยาลัยนาฏศิลป์และอธิบายจุดประสงค์ที่มาให้ยามฟัง

แล้ว พวกเขาก็หาตัวเพื่อนสนิทของเงินเสี้ยวผิงเจออย่างรวดเร็ว เมื่อคืนเพื่อนสนิทของเธอซ่อมรถบ่าทั้งคืน พอตื่นขึ้นมาเมื่อครู่ก็เลยได้ยินข่าว

เงินสี่ยวมึง แทนที่จะเสียใจ ปฏิกริยาของเธอดูเหมือนยังไม่อยากเชื่อหูตัวเองมากกว่า เธอนิ่งอึ้งไปครู่ใหญ่ กว่าจะเริ่มค้นตอบคำถามกวนหู

"เสียยวมึงไม่มีทางฆ่าตัวตาย ไม่มีทางแน่นอน!" เธอพูดยั่วควยความประหม่า "เธอทำเรื่องไปต่างประเทศเสร็จแล้ว เงินก็เก็บครบแล้ว เมื่อคืนยังคุยแผนการในอนาคตกับพวกเราอยู่เลย แล้วจะคิดสั้นได้ยังไง เธอต้องถูกฆ่าแน่ๆ บางทีอาจเป็นเงินสี่ห้อย หรืออาจเป็นหวังเค่อ หรือว่า..."

"เก็บเงิน? เธอขาดเงินมากหรือครับ" กวนหูพุดซัดจิ้งหะการคาคเคาของหญิงสาว "ดูจากของแบรนด์เนมของเธอแล้ว ฐานะครอบครัวของเธอน่าจะไม่เลว"

"คุณคิดว่าค่าเล่าเรียนของมหาวิทยาลัยเซนต์ปีเตอร์สเบิร์กปีหนึ่งตกเท่าไร" หญิงสาวประเมินการแต่งตัวของเขา แล้วมองเหยียดด้วยหางตา

กวนหูลู่บจมูก ไม่ตอบโต้อะไร เขาเริ่มรู้สึกแล้วว่าความเพ้อฝันที่อยากให้นักศึกษานาฏศิลป์สาวสวยและอ่อนโยนมาเหยียวยาคัวเองนั้นโง่มาก

"ของพวกนั้นเป็นค่าเช่าตัวหรือไม่กี่แพนหนุมให้มาทั้งนั้น ที่จริงก็สะสมได้ไม่เท่าไร เพราะตอนนี้เอาไปแลกเป็นเงินค่อนข้างลำบาก แต่เธอจะฆ่าตัวตายได้ยังไง"

"แล้วเธอเอาเงินก้อนโตนี้มาจากไหน"

"เรื่องนี้ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน เงินอยู่ไหน ฉันก็ไม่เคยเห็น"

พอหวนคิดถึงข้อมูลสมุดบัญชีของเงินสี่ยวมึง กวนหูเชื่อว่าเธอน่าจะยังไม่ได้เงินก้อนนั้นมา ไม่รู้ว่าวิธียาเงินของเธอมีส่วนเกี่ยวข้องกับ 'จอยฟูแลงเจิล' หรือเปล่า จากนั้นถามต่อว่า "เมื่อกี้คุณพุดถึงเงินสี่ห้อยกับอะไร...หวังเค่อสักอย่าง พวกเขาเป็นแฟนของเธอหรือครับ"

"แฟนเก่าทั้งคู่ เรื่องความรักสี่ยวมึงมีสเปกสูงมาก เปลี่ยนแฟนเป็นว่าเล่น เงินสี่ห้อยช่วงต้นปี ต่อมาก็เริ่มคบกับหวังเค่อ แกรมยังไปเที่ยวด้วยกัน แต่เพิ่งเลิกกันเมื่อไม่นานมานี้"

นอกจากพวกเขาสองคนแล้ว นักศึกษาสาวยังเอยถึงผู้ชายอีกจำนวนหนึ่งที่เคยไปมาหาสู่กับเงินเสี้ยวมึง พอเห็นรายชื่อยาวเป็นหางว่าว กวนหูกี้เริ่มปวดหัวจี้ค ก่อนซักถามคำถามส่วนตัวบางอย่างต่อ นักศึกษาสาวรู้จัก 'จอยฟูลแองเจิล' เช่นกัน แต่เธอไม่ชอบเว็บแชตเท่าไรจึงไม่เข้าใจมากนัก รู้แค่ว่าเงินเสี้ยวมึงสนใจคนที่มีชื่อที่ไม่เกามาก จนพุดถึงเขาบ่อยๆ ส่วนอีกฝ่ายเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง เคยพบหน้ากันหรือเปล่า เธอไม่รู้แล้ว

ต่อจากนั้น กวนหูกี้ยังไปสอบถามเพื่อนนักศึกษาคณะอื่นๆ คำตอบที่ได้ก็คล้ายๆ กัน เมื่อออกจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ เขาก็ฉวยโอกาสดีเหลือคณร้อน แวะไปหาเงินสี่หย่งกับหวังเค่อตามที่อยู่ทันที

เจียงไค้ขับรถไปโน่นมานี่ตามคำสั่งจนทนไม่ไหว จึงบ่นอย่างไม่พอใจ "นายคิคับซ็อนเกินไปหรือเปล่า ตอนนี้ก็เห็นอยู่ซัดๆ ว่าเป็นการฆ่าตัวตายโดยไม่ทราบสาเหตุ"

"ก็มันทำให้ฉันรู้สึกตึงๆ ใจนี่" เมื่อถูกถามเช่นนั้น กวนหูกี้เก็บสีหน้าขี้เล่นในยามปกติ แล้วตอบว่า "เรื่องที่ทำให้ฉันรู้สึกตึงๆ ใจ ฉันต้องหาสาเหตุให้ได้"

เจียงไค้ไม่ค่อยคุ้นกับสีหน้าเอาจริงเอาจังของอีกฝ่าย จึงหัวเราะแห้งๆ แล้วถามว่า "เมื่อก่อนนายเคยเจอคดีคล้ายๆ กันหรือเปล่า ถึงได้ยึดติดกับการสืบคดีขนาดนี้"

"นายคิคมากไปแล้ว ฉันแค่อยากเตะเซียวไปเย่อออกไปเร็วๆ จะได้มีสิทธิ์มีเสียงในแผนกอาชญากรรมบ้างก็เท่านั้น"

กวนหูกี้กลับไปทำหน้าที่ทะเล้นคามเคิมอย่างรวดเร็ว เขาเอนพนักเก้าอี้ไปด้านหลัง แล้วจัดท่วงทำให้นั่งสบาย จากนั้นเปิดคู่มือพวกนั้นต่อเจียงไค้ลอบมองผ่านกระจกมองหลัง เขาู้สึกว่ากวนหูกี้ไม่ได้พูดความจริงแต่ถ้านี่ไม่ใช่ความจริง แล้วเป้าหมายที่แท้จริงของเขาคืออะไร

การสืบสวนดำเนินไปไม่ราบรื่นเท่าไร หวังเค่ออาศัยอยู่ในห้อง เดี่ยวที่มีสภาพเก่าโทรมห้องหนึ่ง โทรศัพทค์ติดต่อกไม่ได้ กคกริ่งหน้าประตู ก็ไม่มีใครมาเปิด สอบถามเจ้าของตึกจึงรู้ว่าเขาน่าจะออกไปท่องเที่ยวหวังเค่อชอบท่องเที่ยวมาก ปีหนึ่งๆ อยู่บ้านไม่ถึงครึ่งปีด้วยซ้ำ ถ้าเข้าป่าหรือภูเขา โทรศัพทค์มือถือติดต่อกไม่ได้ก็เป็นเรื่องปกติ

ยังคื้ที่หาตัวเงินสี่หย่งเจอออย่างราบรื่น แต่เขากำลังอยู่กับแฟนใหม่ จึงตอบคำถามป้คๆ เพื่อไม่ให้แฟนสาวเข้าใจผิด แฉมยังหาหลักฐานมา ยืนยันว่าตัวเองไม่อยู่ในที่เกิดเหตุ พอถามสาเหตุที่เลิกกัน ก็ตอบด้วย น้ำเสียงขุ่นแค้นว่า "ต้องเป็นเพราะเรื่องเงินอยู่แล้ว ผู้หญิงหน้าเงินแบบ นั้น คายไปก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ไม่ใช่ฆ่าตัวตายแน่นอน"

นี่เป็นครั้งที่ N แล้วที่มีคนยืนยันกรานว่าเงินสี่หย่งมิงไม่มีทางฆ่าตัวตาย แต่กวนหู่ไม่เชื่อความเห็นที่ใช้อารมณ์ตัดสิน เทียบกันแล้ว เขา ค่อนข้างโน้มเอียงไปทางข้อสันนิษฐานของซุซิงเยี่ยนมากกว่า ถึงเขาอยาก คัดค้านข้อสันนิษฐานนั้นก็ตาม

หลังจากนั้น ทั้งสองคนยังแวะไปตรวจสอบแควงคนที่เงินสี่หย่งมิง รู้จัก วิ่งไปวิ่งมาตลอดทั้งป้าย ยังตรวจสอบรายชื่อไม่ถึงครึ่ง แฉมไม่เจอ ข้อมูลที่มีประโยชน์ พอตกค่ำจู่ๆ ฝนก็เทลงมา ทั้งสองคนจึงคัดสินใจ ย้อนกลับไปที่กรม

เจียงโคตรงกลับกรมตำรวจ แต่กวนหู่ขอแวะกลางทาง แล้ววิ่ง ฝ่าฝนลงไปยังชั้นใต้ดินของอาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่

คราวนี้กวนหู่มองสำรวจหน้าร้านอย่างละเอียด ก่อนเดินเข้าไปใน บาร์ หน้าร้านตกแต่งคล้ายข้างใน จัดอยู่ในประเภทประหยัดเรียบง่าย ประตูสีบรอนซ์เข้มจนเกือบดำให้ความรู้สึกลึกลับและดูย้อนยุค อีกทั้ง ตกหมุดประดับตกแต่งทั้งสี่มุม ด้านบนแขวนภาพวาดแนวกระแสนี้ก ถ้าไม่เห็นคำว่า 'นิพพาน' ตรงกลาง เขาคงดูไม่ออกเป็นภาพนกฟีนิกซ์ กวนหู่รู้สึกนับถือศิลปินที่วาดภาพนี้จริงๆ สุดท้ายจึงเบนสายตาไปมองป้าย

'OPEN' ที่แขวนอยู่ตรงประตู

คงเพราะฝนตกทำให้บรรยากาศในบาร์ค่อนข้างเงียบเหงากว่าเมื่อก่อนข้างในไม่มีลูกค้าแม้แต่คนเดียว สิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงก็คือเสียงดนตรีที่เปิดคลอ และบาร์เทนเดอร์ที่ยืนเช็คแก้วอยู่หลังเคาน์เตอร์ ส่วนเสิร์ฟเว็ยนอนพาดตัวเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่บนเคาน์เตอร์คิดเงิน เมื่อเห็นเขา ก็พูดเสียงดังว่า "ยินดีต้อนรับครับ คุณตำรวจกวน"

กวนหู่คิดว่าถ้าเขาพูดตรงๆ ว่า 'ยินดีต้อนรับ คุณลูกหนี้' น่าจะเหมาะสมยิ่งกว่า

"ผมเอาเงินมาแล้ว" เขาเดินไปหน้าเคาน์เตอร์ แล้ววางเงินหนึ่งหมื่นหนึ่งพันนิวคอลลาร์ตรงหน้าจางเยียนโต "ไม่ต้องทอน"

จางเยียนโตสวมชุดเหมือนเมื่อก่อน แต่วันนี้เปลี่ยนเป็นแว่นตากรอบม่วง พอได้ยินเสียงพูดก็เงยหน้ามอง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะแสงสะท้อนของหลอดไฟหรืออะไร กวนหู่รู้สึกว่าคุณตาที่อยู่หลังเลนส์ของอีกฝ่ายฉายแววแปลกๆ แต่เขายังมองเห็นไม่ชัด จางเยียนโตก็เบิกตากว้าง แล้วยิ้มบางๆ "วันนี้คุณมาเร็วมาก"

"ผมกลัวคุณเอาบัตรเครดิตของผมไปทำเรื่องไม่ดีก็เท่านั้น"

"ถ้าผมจะทำเรื่องไม่ดี คงไม่ใช่แค่บัตรเครดิตหรอกครับ"

คำพูดกึ่งเล่นกึ่งจริงของกวนหู่แลงมาด้วยเสียงหัวเราะเช่นเดียวกัน แต่จางเยียนโตไม่ได้สร้างความลำบากใจให้เขา หลังจากรับเงินไปแล้วก็คืนกระเป๋าสตางค์ให้โดยดี พอกวนหู่ได้กระเป๋าสตางค์คืน ก็รีบเปิดดูข้างใน เมื่อเห็นว่าภาพด้านในยังอยู่ดีเหมือนเดิม ค่อยตรวจสอบอย่างอื่นต่อ จางเยียนโตเห็นการกระทำของเขาจึงเอ่ยว่า "ดูคุณให้ความสำคัญกับรูปใบหนึ่งยิ่งกว่าเงินเสียอีก"

"แล้วพบกันใหม่"

กวนหู่ไม่ตอบคำถาม พอเก็บกระเป๋าสตางค์แล้ว ก็หันหลังเดินจากไป ได้ยินเสียงจางเยียนโตถามไล่หลังว่า

"คุณคงยังไม่กินข้าว จะลองอาหารชุดของวันนี้ไหมครับ"

กวนหู่หัวเราะเสียงเย็น หันกลับไปถามว่า "กินอาหารหนึ่งชุดก็ติดหนึ่คุณอีกหนึ่งหมื่น คุณตั้งใจจะหารายได้ของทั้งคืนจากผมคนเดียวหรือไง"

"ผมไม่คิดว่าวันนี้ฝนจะตก ก็เลยเตรียมมัดตุ๊กตึบมากเกินไป ลดพิเศษให้คุณครึ่งราคาเลย"

จางเยียนโต้ยื่นเมนูอาหารประจำวันมาให้ พอกวนหู่เห็นภาพพาสคาซีฟูด ขนนมเค้ก และเครื่องคั้ที่จัดชุดมาคั้ด้วยกันแล้วก็น้ำลายสอ อาหารคั้ชุดนี้คู้ท่าทางไม่เลว ค้อให้ไม่ลดราคาก็ยังคู้ม แต่ไหนแต่ไรมาเขาคิดว่าแค่หาความสุขใส่ตัวได้ก็พอ เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหา

"ร้านของพวกคุณไม่ใช่บาร์ละมั้ง ทำไมถึงคั้มีเมนูเยอะขนาดนี้" หลังจากคคหลุมพรางไปรอบหนึ่ง เขาก็คคถามคั้ความสงสัยไม่ได้

"บาร์ควร้านอาหาร เพื่อเงินแล้ว พวกเราค้อพยายามทำให้ลูกคั้พึงพอใจมากที่สุด" จางเยียนโต้ยิ้มบางๆ "ขอแค่ลูกคั้จ่ายเงิน บะหมี่เกี๊ยวผมก็ทำให้ได้"

บะหมี่เกี๊ยวที่แพงกว่าข้างถนนสิบเท่าสินะ ถ้างั้นช่างมันเถอะ

ภาพอาหารสวยหรูกู้กระคู้ความอยากอาหารของกวนหู่สำเร็จ เขาณ้่งที่ค้อเดียวกับเมื่อคืน "ถ้างั้นก็เอาอาหารชุดมาหนึ่งชุด แต่บอกไว้ก่อนนะว่าถ้าเกินห้าร้อยผมไม่จ่าย"

"วางใจเถอะครับ ที่นี้้เป็นร้านอาหารปกคิ ไม่มีทางหลอกกู้กรรโชก ลูกคั้แน่นอน"

จางเยียนโต้พุดจบบก็คคินเข้าห้องครัวคั้านหลังไปเตรียมอาหารเสี้ยวเว่ยยกน้ำเย็นเฉียบมาเสิร์ฟทันที สักครู่ก็ยกน้ำชาร้อนๆ กับผ้าขนหนูแห้งๆ มาให้ เมื่อเห็นสีหน้าสงสัยของกวนหู่ก็อธิบายว่า "คุณเจ้าของร้านบอกว่าคคากฝนหน้านี้อาจป่วยไค้ได้ง่ายๆ เลยให้เอาผ้ามาให้คุณเช็ดตัวก่อนส่วนชา คุณเจ้าของร้านบริการฟรี ชาหลงจิ่งชั้นคคิครับ"

"นี่น้องชาย ฉันไม่เคยเป็นหวัดมาสิบปีแล้วนะ"

แต่ไม่ว่าอย่างไร กวนหู่ก็ยอมรับน้ำใจของจางเยียนโต้ เขาบอก

ขอบคุณ แล้วหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดผมกับเสื้อเชิ้ตที่เปียกฝน และพบว่าตัวเองยังสวมชุดเดียวกับเมื่อคืน คราบไธน์ยังเปื้อนเสื้อเหมือนเดิม มีน้ำวันนี้ทุกคนถึงได้มองเขาด้วยสายตาแปลกๆ

"วันนี้เป็นวันชงของฉันจริงๆ" เขาลูบผมตัวเองพลางบ่นพึมพำ

"ปีชงผมเคยได้ยินบ่อยๆ แต่วันชงคืออะไรหรือครับ" เสี่ยวเว่ยถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น

"ดูจากสภาพของฉันตอนนี้ก็น่าจะเข้าใจแล้วนี่"

บริการหนุ่มรับรู้ได้ถึงอารมณ์ขุ่นเคืองของกวนหู่จึงไม่กล้าซักถามต่อ หันหลังจากไปทันที

กวนหู่รินน้ำชาใส่ถ้วยด้วยตัวเอง กลิ่นหอมๆ ของชาโชนขึ้นมาทันทีที่ริน ส่วนจะเป็นชาหลงจิ่งชั้นดีหรือเปล่านั้นยังไม่กล้าพูด แต่ต้องไม่ใช่ชาชั้นเลวแน่นอน เขากำลังกระหายพอดีจึงดื่มเข้าไปจนหมด ขณะที่จิบรินถ้วยที่สอง อาหารที่ส่งก็ยกมาเสิร์ฟพอดี นอกจากพาสตาสีฟุคแล้ว ยังมีวีสก็้อนเคอะหรืออีกแก้ว

"แก้วนี้ผมบริการฟรี" เจ้าของร้านอธิบายพร้อมรอยยิ้ม รวากับคาคเคาได้ว่ากวนหู่กำลังจะพูอะไร

ผู้ชายคนนี้มีรูปร่างหน้าตาไม่เลว เรียกได้ว่าโคตรเด่นคู่มากทีเดียว แต่รอยยิ้มสมบูรณ์แบบเกินไป สมบูรณ์แบบจนกวนหู่รู้สึกเหมือนว่าเสแสร้ง

อันที่จริงอีกฝ่ายรู้จักทำธุรกิจดีมาก ตัวเขาเพิ่งเคยแะมาครั้งเดียว อีกฝ่ายก็ดูออกแล้วว่าเขาค่อนข้างชอบวิสก็้อ กวนหู่รู้สึกไม่สบายใจเท่าไรที่ถูกอ่านใจได้ง่ายๆ สัญชาตญาณบอกว่าไม่ชอบคนแบบนี้ แต่พอเห็นอาหารที่สวยงามทั้งหมดหน้าตาดีกลับเหลือที่ภูมิใจ เขาก็ทำใจเกลียดจางเย็นโต้ไม่ลงจริงๆ

"คืนนี้ไม่น่าจะมีคดีเกิดขึ้นอีกมั้ง" กวนหู่มองเหล่าที่วางอยู่ตรงหน้าพลางบ่นพึมพำ

"คืนจะ...ไม่ช่วยขนาดนั้นมั้ง" จางเย็นโต้หัวเราะตาม

น่าจะไม่มั้ง

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา กวนหู่ตัดสินใจว่าจะคัม จากนั้นจึงหยิบ
แก้วเหล้าขึ้นมาคัมอีกใหญ่

"ทานให้ร่อยนะครับ"

02

ตำรวจดวงช่วย

อาหารค่ำวันนี้อร่อยมากเหมือนเดิม อร่อยจนกวนหู่แทบจะ ขอบคุณแฟนเก่าที่แนะนำให้ตัวเองรู้จักร้านนี้ หลังจากเขากินอย่างรวดเร็ว จนหมดเกลี้ยง เสี่ยวเว่ยก็เดินเข้ามาเก็บจานชาม เดิมเหล่าแล้วเปลี่ยนชากาใหม่ หลังจากนั้นกวนหู่ก็ค่อยๆ คิมค้ำกับรสชาติของเหล่าโดยไม่มีใครมารบกวน เขานั่งฟังพนัก แล้วเปิดดูภาพที่เกี่ยวข้องกับคดี

มันต้องมีอะไรสักอย่างที่เขามองข้ามไป

เมื่อเลื่อนไปถึงภาพผู้ตายนอนอยู่บนพื้นสนามหญ้า กวนหู่ก็หยุดชะงัก เขารู้สึกว่แทนที่มันจะดูเหมือนท่าร้ายรำ น่าจะบอกว่าผู้ตายกำลังกระเสือกกระสนหยิบอะไรสักอย่าง แต่ท่วงท่าของเธอดังตามเกินไป จนทำให้คนมองนี่ภาพความน่ากลัวของการกระเสือกกระสนตื่นก่อนตายไม่ออก

"เธอไม่ได้ฆ่าตัวตาย"

จู่ๆ เสียงก็ดังขึ้นด้านหลัง กวนหู่ไม่ทันระวังจึงล้มกริวสกีที่เพิ่งคิมเข้าไป เสียงดังกล่าวจึงเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะแทน ก่อนที่จางเยียนโต

จะเอ่ยว่า "ขอโทษ ทำให้คุณตกใจหรือครับ"

"นี่พี่ใหญ่ อย่มาพุดล่อยๆ ข้างหลังคนอื่นเหมือนภูตผีสิ"

รอบๆ ตัวเสียบสังคเกินไป เขาคุณภาพจนตกอยู่ในวงค์ ลืมสนิทว่าตัวเองนั่งอยู่ในบาร์ กวนหูหันไปมองอย่างไม่พอใจ พอเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าจางเยียนโต้ ก็นั่งค้างเหมือนตกตะลึงไปชั่วขณะ

กวนหูไม่คุ้นเคยกับรอยยิ้มที่ไม่ใช่เพื่อการค้าของอีกฝ่ายเท่าไร จึงหัวเราะฮาๆ แล้วเอ่ยว่า "คุณควรมองผมจากค่านหน้า ถึงจะเห็นความหล่อของผมชัดเจน"

จางเยียนโต้ได้สติแล้วหัวเราะตามเหมือนได้รับอิทธิพลจากกวนหู คราวนี้เขาไม่ได้ยิ้มกว้างเหมือนเมื่อครู่ แต่ยกมือขึ้นขยับกรอบแว่น แล้ววางถาดตรงหน้านายตำรวจหนุ่ม

"เด็กของวันนี้ พอดีทำเยอะไปหน่อย จะลองชิมไหมครับ"

อัลมอนต์ซิสเค็กที่ทำอย่างสวยงามกระตุ้นความอยากอาหารของกวนหูสำเร็จ เขาหยิบเข้าปากอย่างไม่เกรงใจ "ขอแค่คุณไม่คิดเงินเพิ่ม ผมช่วยจัดการให้ได้อยู่แล้ว"

ถ้าให้วิจารณ์อย่างเป็นทางการ ฝีมือการทำอาหารของจางเยียนโต้เรียกว่าไม่เลวทีเดียว กวนหูกินหมดไปหนึ่งชิ้น ยังรู้สึกว่าจะไม่สาแก่ใจ จึงหยิบชิ้นที่สองขึ้นมาแล้วกวาดตาไปรอบๆ พบว่าเสี้ยวเว่ยหายตัวไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เสียงคนครีในร้านก็ปิดไปแล้ว มีน้ำถึงได้เสียบสังคขนาดนี้

จางเยียนโต้เดินไปเทวิสก็อีกสองแก้ว แล้วใช้ที่ตักน้ำแข็งสกัดน้ำแข็งเป็นก้อนกลมใส่ตามลงไป จากนั้นเดินมานั่งตรงหน้ากวนหู ก่อนยื่นแก้วใบหนึ่งให้เขา "เชิญครับ ถือซะว่าแทนคำขอโทษต่อเรื่องเมื่อครู่"

"มีเรื่องดีแบบนี้ด้วยเหรอ ถ้าจั้นคุณอยากมองผมนานอีกหน่อยไหม"

กวนหูแซวเล่น แล้วปิดหน้าจอโทรศัพท์มือถือโดยไม่ให้สะดูตา จากนั้นหันไปมองนาฬิกาแขวนผนัง ตอนนี้ตีหกพอสมควรแล้ว เขาอยากรีบกลับไปอาบน้ำพักผ่อนให้สบายตัว

จางเยียนโต้อ่อยรากับคู่ออกว่าเขากำลังคิดอะไร "ข้างนอกฝนตกหนัก แดดยังมีลูกเห็บลง ถ้าคุณไม่ยากโค่นปีกจนตัวพรุณเหมือนเม่น รออีกสักพักค่อยไปดีกว่า"

"แม่งเอ๊ย!"

คำหยาบที่หลุดจากปากกวนหูไม่ได้เป็นเพราะไม่พอใจจริงๆ แต่พูดเพื่อผ่อนคลายอารมณ์เท่านั้น เขาล้วงหูหรือออกมา จางเยียนโต้อะไรอะไร เพียงชี้ไปที่ผนัง พอกวนหูเห็นป้ายห้ามสูบบุหรี่ ก็ทำได้เพียงเก็บซองบุหรี่ กลับลงไป พลังบ่นพึมพำว่า "ที่นี่เป็นบาร์ไม่ใช่เธอ กระจ่างบุหรี่ยังสูบบุหรี่ไม่ได้"

"เห็นได้ชัดว่าคุณกำลังหัวเสีย"

จางเยียนโต้อไม่สนใจคำบ่นของเขา หยิบแก้วเหล้าพลังงใช้ปลายนิ้วหมุนก้อนน้ำแข็งที่ลอยอยู่เหนือน้ำสีอำพัน ท่าทางที่เป็นธรรมชาติดูงดงามน่าชม เขาไม่พูดอะไรมาก แต่บรรยากาศที่เงียบสงบก็ช่วยให้กวนหูคลายความมกลักลุ่มไปได้ เขาหยิบแก้วเหล้าขึ้นมา แล้วเงยหน้ากระดกลงไปหมดแก้ว

บาร์เทนเดอร์หนุ่มยิ้มให้การกระทำของเขา แล้วเดินไปหยิบของว่างมาเป็นกับแกล้ม กวนหูเคี้ยวถั่วลิสงพลังงถามว่า "คุณรู้เรื่องคดีเมื่อคืนไหม"

"เห็นข่าวในโทรทัศน์บอกว่าฆ่าตัวตาย"

"ถ้ามันทำไมถึงคิดว่าถูกฆาตกรรมล่ะ"

"ผมไม่ได้บอกว่าถูกฆาตกรรม แค่พูดว่าเธอไม่ได้ฆ่าตัวตาย"

"ในโลกนี้นอกจากฆ่าตัวตายกับถูกฆาตกรรมแล้ว ยังมีวิธีตายอื่นด้วยหรือ"

"บางทีเธออาจไม่ได้ตาย"

กวนหูเริ่มนวดคิ้ว เขารู้สึกเหมือนคิ้วมากเกินไปจนฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง...ไม่สิ เขาฟังจางเยียนโต้อพูดไม่รู้เรื่องเลยต่างหาก

จางเยียนโต้อหัวเราะเหมือนสนุกกับปฏิกิริยาของเขา ก่อนอ่อยต่อว่า

"ในโลกนี้เชื่อว่าไม่ใช่สีคำก็ต้องเป็นสีขาวเท่านั้น อย่างน้อยก็ยังมีสีเทา อยู่ในสายตาของคนปกติทั่วไป เธออาจฆ่าตัวตาย แต่ดูจากมุมมองของคนตายแล้ว เธออาจแค่บรรลู่อะไรสักอย่าง...บางที่ใช้คำว่าเข้าสู่ความปรารถนาที่ใฝ่ฝันไว้จะเหมาะกว่า"

กวนหู่เก็บท่าทีเอื่อยเฉื่อยไม่เอาจริงเอาจัง แม้ยังไม่เข้าใจคำพูดของจางเยียนโต๊ทั้งหมด แต่สัญชาตญาณบอกว่าอีกฝ่ายพูดถูกต้องแล้ว เขาคดเปิดภาพในโทรศัพท์มือถือ ใบหน้าที่ประดับด้วยรอยยิ้มของผู้ตาย อาจอธิบายว่าเป็นความรู้สึกพึงพอใจที่ฝันกลายเป็นจริงก็ได้

"ถ้าผมเคยไม่ได้ คอนนี่วิญญาณของเธอคงมีความสุขและตื่นเต้นมาก เหมือนหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ ถ้าคุณคิดว่าคำอธิบายนี้เป็นนามธรรมเกินไป อาจมองว่าเหมือนการเสพยาก็ได้ สิ่งและผู้เสพยาเลิกไม่ได้ไม่ใช่ตัวยา แต่เป็นความรู้สึกล่องลอยเหมือนกลายเป็นเทพเซียน ผู้ตายก็เป็นแบบนั้น...สวมชุดที่ตัวเองชอบที่สุด แต่งตัวให้สวยที่สุด ยืนอยู่ตรงตำแหน่งที่ตัวเองคิดว่าสูงที่สุด แล้วกระโดด..."

เจ้าของเสียงแหบพร่านิดๆ อันเป็นเอกลักษณ์พูดเหมือนเล่านิยายท่ามกลางความเงิบงงเช่นนี้ กวนหู่ฟังจนเผลอตกอยู่ในภวังค์ แค่มองเสียงของเขา ในสมองก็วาดภาพเดินเสี้ยวผิงที่เห็นขอบกระเบื้องเป็นเวทีเต็นท์ของตัวเอง เพลิดเพลินกับการร่ำร่ายอยู่บนนั้น

ทันใดนั้น ทุกอย่างที่เขาเห็นคอนไปถึงที่เกิดเหตุ ภาพที่ถ่ายเก็บไว้ทั้งหมด พลันผุดขึ้นมาในหัวทีละฉาก เขาเข้าใจแล้วว่าทำไมเครื่องปรับอากาศในห้องผู้ตายถึงได้ตั้งอุณหภูมิค่าขนาดนั้น ที่แท้ก็เพื่อลดความร้อนที่เกิดจากความตื่นเต้น เขารีบหยิบโทรศัพท์มือถือมาเปิดดู หลังจากตรวจสอบภาพรางวัลที่เดินเสี้ยวผิงได้รับอย่างละเอียด และเปิดไปดูภาพคอนตายของเธอแล้ว ก็หยิบปากกาออกมาขีดๆ เขียนๆ ตรงมือนที่ยกสูงขึ้นของเธออย่างรวดเร็ว จากนั้นพยักหน้าหงิกๆ พลังอ่อนว่า "ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง"

จางเยียนโต๊ชะโงกเข้าไปดู ก็เห็นว่ากวนหู่วาดเครื่องดนตรีที่มี

ลักษณะคล้ายผีมา⁵ เมื่อมีเครื่องดนตรีประกอบ ทำทางของผู้ตายก็เปลี่ยนเป็นปกติแล้ว... เธอแค่กำลังร่ำรำทำเทพธิดาคิดผีผากลับหลังที่เคยทำให้เธอได้รับรางวัลนั่นเอง

"แต่รายงานการชันสูตรพลิกศพบอกว่าเธอไม่ได้เสพยา"

"ถ้ามันก็ต้องคว่ำยาอะไร ความรัก การไล่ตามฝัน หรือจินตนาการ ล้วนเป็นเหมือนยาเสพติด ฆ่าคนได้ทั้งนั้น" จางเยียนโต๋เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา "การชันสูตรพลิกศพตรวจสอบแค่ร่างกาย ไม่ได้ตรวจสอบไปถึงจิตใจ"

"แต่มันต้องมีอะไรกระตุ้นเธอบ้างสิ ถ้าอาศัยจินตนาการอย่างเดียว จะทำได้จนถึงขั้นเหมือนเสพยาสิ ถ้ามันพวกค้ายาคุมคุมคออาชีพแล้ว"

กวนหมู่พูดพล่ง จู่ๆ กระจกที่ไม่รู้ว่าเป็นรหัสลับหรืออะไรไปนั้นก็ผุคขึ้นมาในหัว เขาหุบยิ้มทันควัน รีบกดโทรศัพท์มือถือไปยังแผนกพิสูจน์หลักฐาน แต่ทางนั้นไม่มีคนรับสาย ตอนแรกเขาตั้งใจว่าจะลองโทร. หาเสี่ยวเคออีกที แต่คิดไปคิดมา ตอนนี้เสี่ยวเคอคงไม่ได้อยู่ในกรม ต่อให้ถามไปก็อธิบายไม่ได้ยู่ดี สุดท้ายจึงล้มเลิกความคิด

พอกวนหมู่เงยหน้า ก็เห็นว่าแก้วของจางเยียนโต๋ว่างเปล่า จึงเดินไปเทเหล้าเพิ่มพลาถามว่า "คุณออกได้อย่างไร"

"แค่ความรู้สึกบอก เธอพักอยู่ชั้นหก ถ้าดวงคืออาจไม่ตายก็ได้"

"นี่ก็เป็นความรู้สึกหรือ"

"เปล่า เรื่องนี้อ้างอิงจากหลักการแพทย์ เวลาที่คนเรารู้สึกจิตใจอ่อนคลาย ทั้งร่างกายจะยืดหยุ่นขึ้น ช่วยผ่อนแรงกระดูกได้ แรงนั้นส่งผลต่อกัน ยิ่งคืนนอนมากก็ยิ่งมีโอกาสบาดเจ็บสูง ในต่างประเทศเคยมีรายงานเกี่ยวกับนักกระโดดร่มที่ร่มชูชีพไม่กางในระดับความสูงพันเมตรขึ้นไป เมื่อเขาเห็นว่าไม่มีวิธีแก้ไข ก็ตัดสินใจว่าจะไม่ทำอะไรทั้งนั้น ปล่อย

⁵ ผีมา คือ เครื่องดนตรีจีนชนิดหนึ่ง เป็นเครื่องสายที่ใช้ดีด มีรูปร่างคล้ายลูกสาลี่ผ่าซีก

ให้ตัวเองร่วงลงไป สุกท้ายกลับรอดชีวิตได้"

คั้งนั้นนอกจากกะโหลกแตกร้าวแล้ว ผู้ตายถึงได้ไม่มีบาดแผลที่อื่น
สินะ ถ้าหากสถานที่ที่ร่วงลงไปไม่ได้เลวร้ายนัก บางทีเธออาจปลอดภัย
ก็ได้

กวนหู่ยอมรับคำอธิบายของจางเยียนโต้เสียบๆ ขณะเดียวกันก็อด
สงสัยในตัวอีกฝ่ายไม่ได้ เจ้าตัวพูดหน้าตาเฉยเหมือนไม่สนใจความตาย
ของคนอื่น เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายน่าจะเคยผ่านประสบการณ์ทำนองนี้มาก่อน
ถึงได้เฉยเมยแบบนี้

"ดูเหมือนคุณจะคุ้นเคยกับยาเสพติดดี เคยเสพยามาก่อนหรือ" เขา
พูดกึ่งจริงกึ่งเล่น

"ผมแค่รู้ว่าการตัดขาดเป็นเรื่องที่ทุกข์ทรมานมากจนอยากฆ่า
ตัวตาย"

"แปลว่าคุณเปิดบาร์ที่นี่ก็เพื่อพิสูจน์คุณค่าของตัวเอง?"

"บางทีอาจเปิดเพื่อให้คำแนะนำคุณในเวลาที่คุณคิดไม่ออกก็ได้"

เมื่อกวนหู่ถามอ้อมๆ เช่นนั้น จางเยียนโต้ก็ยิ้มตอบ รอยยิ้มสกลใ
จนทำให้แยกไม่ออกว่าจริงหรือเท็จ

กวนหู่ยึดตัวไปด้านหลัง บิดขี้เกียจทีหนึ่งก่อนเอ่ยว่า "ถ้าฉันชอบคุณ
มาก อย่างน้อยตอนนี้ผมก็รู้สาเหตุที่เธอฆ่าตัวตายแล้ว"

"ถ้าฉันจะคิมฉลองให้หมดแก้วไหม"

กวนหู่ยกแก้วเหล้าขึ้น "พู่นี่ขออย่าให้ผมมีคิตีที่ต้องจัดการเพิ่ม
เลย"

บางทีอาจเป็นเพราะเหนื่อยล้ามากแล้ว กวนหู่จึงปล่อยให้ตัวเอง
เมาเร็วกว่าปกติ เมื่อจางเยียนโต้เดินไปเทเหล้ากลับมา ก็เห็นเขานอนฟุบ
อยู่บนโต๊ะ ศีรษะเอียงไปข้างหนึ่ง เผยให้เห็นสองขั้วฉวนบิศีรษะ

มีคนบอกว่าคนที่มึนสองขั้วฉวนมักจะหัวแข็งมาก เขาน่าจะเหมือนกัน
กระมัง

จางเยียนโต้วางถาดในมือแล้วเขย่าตัวอีกฝ่าย ก็ได้ยินเสียงตอบ

จึงมาฟังไม่รู้เรื่อง ส่วนโทรศัพท์มือถือยังกำอยู่ในมือ จางเหียนโต๋คิง ออกมาคิจะเปิดดู แต่พบว่ามันใส่รหัสล็อกไว้

ระวังตัวจริงๆ

บาร์เทนเดอร์หนุ่มเหลือบมองคนที่กำลังหลับสนิทแวนหนึ่ง แล้ว กดเลขวันเกิดของกวนหมู่ ระบบเตือนว่าใส่รหัสผิดพลาด เขาลองใส่อีกเลข และปลดล็อกได้โดยคาดไม่ถึง

"ท่าทางจะเป็นคดีที่น่าสนใจ" เขาเปิดดูที่ละภาพ แล้วพิมพ์ข้อความสนใจ

กวนหมู่ถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียงริงโทน ปฏิกริยาแรกสุดของเขาคือ ยื่นมือไปกดปิดนาฬิกาปลุก แต่ความหายอนานก็หาไม่เจอ พอลิ้มคาก็ขึ้นมา แสงโคมไฟสีส้มที่ตั้งอยู่ตรงมุมห้องก็ช่วยให้เขามองเห็นโทรศัพท์มือถือ ที่วางอยู่ข้างหมอน กวนหมู่ค่อยรู้สึกตัวตื่นจากฝันจริงๆ ว่า...เสียงโทรศัพท์ กำลังดังต่างหาก

"ฮัลโหล..."

เขากลับสาย โดยนอนคว่ำอยู่บนหมอนเพราะยังเมาค้าง แล้วก็ได้ยินเสียงรื้อรบนของเจียงไค "เกิดคดีที่ได้สะพานลิเจียง ฉันทกำลังไป นายรีบตามไปละ"

"คดี?"

"ได้ยินว่าตกสะพานตาย"

ไม่จริงน่า คดีตกจากที่สูงอีกแล้ว

เสียงอะอะไววายวายของเจียงไคทำให้กวนหมู่ตาสว่างจนได้ เขาปิดผ้าห่มบนสัตว์ที่คลุมตัวออก แล้วลุกขึ้นมานั่งพิมพ์พากับตัวเองว่า "สองวันนี้ คดีโคคตึกช่าง...ฮัคชีว"

"คดีนอกเหนือจากโคคตึกก็ยังมี นายจะรับ..."

"ไม่ต้อง ขอบใจ แค่นี้ใช่ไหม"

กวนหมู่พูดจั่งหวะเจียงไค ก่อนถามรายละเอียดที่อยู่ จากนั้น

วางสายก้าวลงจากเตียง แต่แล้วก็ชะงักไปครู่หนึ่ง

เดี๋ยวก่อน คุณเหมือนว่านี่จะไม่ใช่ห้องเขานี่นา

กวนหมู่สะบัดศีรษะที่หนักอึ้ง แล้วกวาดตามองรอบๆ ห้อง ห้องเขาไม่มีโคมไฟที่ช่วยสร้างบรรยากาศโรแมนติคแบบนี้ ไม่ได้ปูเสื่อทาทามิ ไม่มีผ้าห่มขนสัตว์สีเหลือง สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ห้องเขาไม่ได้เล็กและหนาวขนาดนี้

เขามีนั่งไปหมด ทำท่าจะโน้มตัวไปเปิดผ้าม่าน แต่แล้วพบว่าในห้องไม่มีหน้าต่าง มีเพียงเครื่องปรับอากาศที่ผันความเย็นอย่างเอาเป็นเอาตายตรงหน้าเท่านั้น มีนาเขาถึงได้จาม กวนหมู่ยี้จุก พบว่าตัวเองสวมแอกางเกงขาสั้นตัวเดียวอยู่ใต้ผ้าห่ม เสื้อนอกของเขาหายไปไหน

"เมื่อคืนฉันไปไหน จริงสิ บาร์ พุดคุย คิมเหล้า...จากนั้น...ฮัคชีว"

เขากุมหัวบ่นพึมพำได้ไม่นาน ก็รู้สึกคักจุกจึงเงยหน้าจาม

ประศุกถูกเปิดเมื่อได้ยินเสียงของเขา จางเยียนไต่ยืนอยู่หน้าประศุกพลางถามว่า "คืนแล้วหรือ"

"อืม..." กวนหมู่ชินกับเครื่องแบบของจางเยียนไต่แล้ว คั้งนั้นแวบแรก ที่เห็นเสื้อเชิ้ตลายตารางกับกางเกงสแล็คส์จึงจำไม่ได้ จากนั้นก็ถามซื่อๆ ว่า "คุณมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

"ที่นี่เป็นบาร์ของผม เมื่อคืนคุณคิมจนเมา แกรมฝนยังคงไม่หยุด ผมเลยปล่อยให้คุณนอนที่นี่"

"ถ้างั้นก็ขอบคุณมาก...เสื้อผ้าของผมละ"

"อยู่ในเครื่องซักผ้า สวมเสื้อที่เปื้อนทั้งไวน์ทั้งฝนมาสองวัน คุณแน่ใจนะว่ายังอยากใส่ต่อ"

ไม่อยาก แต่เขาไม่ยอมสวมกางเกงขาสั้นออกไปตรวจดูที่เกิดเหตุมากกว่า

จางเยียนไต่คุ้ออกว่าเขากำลังล้งเล จึงหัวเราะแล้วหันหลังเดินออกไป ไม่นานก็กลับมาพร้อมกับเสื้อผ้าชุดหนึ่ง "เสื้อชุดนี้ผมซื้อมาเล็กเกินไป ถ้าคุณไม่รังเกียจ ผมยกให้"

มีเสื้อผ้าให้เปลี่ยน กวนหู่ยอมยินดีเป็นธรรมดา เขารับมาแล้วทำท่าจะกล่าวขอบคุณ แต่พออ้าปากก็จามรัวเป็นชุด กว่าจะเช็ดน้ำมูกเสร็จ จางเยี่ยนโต๊ก็เดินออกไปก่อนแล้ว โดยวางเสื้อผ้ารวมถึงกางเกงชั้นในกับถุงเท้าใหม่ทิ้งไว้ข้างๆ ตัวเขา

สมแล้วที่เป็นนักธุรกิจ คุณไม่ออกจริงๆ ว่าคนที่ชอบทำหน้าที่ยิ้มละไม ตลอดเวลาเหมือนจิ้งจอกเจ้าเล่ห์อย่างหมอนี่จะรู้จักเอาใจใส่คนอื่นขนาดนี้ กวนหู่บ่นพึมพำในใจพลางรีบร้อนสวมเสื้อผ้าซึ่งพอดีตัว ไม่ใหญ่ ไม่เล็กเกินไป ส่วนถุงเท้ากับกางเกงชั้นในที่เปลี่ยนแล้ว ก็จับยัดกระเป๋ากางเกงรวมกัน

พอสวมเสื้อผ้าเสร็จ กวนหู่ก็ออกจากห้อง และพบว่าข้างๆ ห้องเสื้อทาทามิเป็นห้องครัว คุณทำนี่คงเป็นห้องที่เจ้าของร้านเอาไว้ใช้พักผ่อนในเวลาปกติ แต่เมื่อคืนนี้ถูกเขายึดเป็นรังนอน ตอนที่เขากำลังจะเดินไปเข้าห้องน้ำ จางเยี่ยนโต๊ก็เรียกให้หยุด แล้วโยนแปรงสีฟันให้

กวนหู่เอ่ยขอบคุณ แล้วรีบเข้าไปล้างหน้าแปรงฟัน จากนั้นก็เอาน้ำราดหัวอย่างง่าย ๆ หนวดเคราไม่มีเวลาโกนแล้ว ผมก็เซ็ดลวกๆ ก่อนวิ่งออกไป แล้วพบว่าจางเยี่ยนโต๊กำลังนั่งกินอาหารเช้าร้อนกรุ่นอยู่หน้าโต๊ะอาหาร

"จะกินหน่อยไหม" เขาถาม

"ครวหน้าเถอะ"

กวนหู่กำลังรีบ เขาตอบกลับไปคำหนึ่งก็วิ่งออกไปทันที แต่จู่ๆ นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้จึงหยุดชะงัก แล้วหันกลับไปถามว่า "จริงสิ เมื่อคืนผมไม่ได้รับกวนเวลาพักผ่อนของคุณใช่ไหม"

จางเยี่ยนโต๊ชะงักมือที่กำลังคีบอาหาร มุมปากยกขึ้นสับห่าองศา เหมือนงงใจยิ้มให้เขา

"เปล่า ปกติผมไม่นอน ชินแล้วละ"

"ไม่ได้เมาอาละวาดใช่ไหม"

"ตอนคุณเมาดีกว่าที่คุณคิดไว้เยอะ"

"คุณช่วยถอดเสื้อผ้าให้ผมเหรอ"

"เรื่องนี้วางใจเถอะ ผมไม่คิดค่าใช้จ่ายคุณเพิ่มเหรอ"

ใครจะไปสนใจเรื่องนั้น เขาแค่อยากรู้ว่าเมื่อคืนคิมเหล้าไปมากแค่ไหน ทำไมโดนจับถอดเสื้อผ้าจนเกลี้ยงยังไม่รู้สึกตัว

"แหะๆ ถ้านั้นก็ต้องขอบคุณความมีน้ำใจของคุณแล้ว"

กวนหู่หัวเราะ แล้วตัดบทสนทนา จากนั้นวิ่งขึ้นบันไดไปที่ถนนข้างนอกไม่มีรถสักคัน เขามองนาฬิกาข้อมือ พบว่าเพิ่งจะตีห้ากว่าเท่านั้น หลังจากฝนตกหนัก ท้องฟ้ายังคงขมุกขมัว ทั้งๆ ที่อากาศไม่หนาว แต่เขากลับตัวสั่น พอขยับก็ยิ่งอยากจามหนักกว่าเดิม

ขมับที่เริ่มปวดนิดๆ ทำให้กวนหู่ชักรู้สึกเสียใจ เมื่อคืนไม่น่าคิมเหล้ามากเกินไปเลย ยังดีที่กรมตำรวจอยู่ใกล้ๆ ขณะที่เขาตั้งใจจะกลับไปหารถที่กรม ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากด้านหลัง จางเยียนโต่เดินตามมานั่นเอง

"รถของผมอยู่ใกล้ๆ นี้เอง จะให้ไปส่งไหม"

พอเขาพูดจบก็หันหลังเดินไปโดยไม่รอฟังคำตอบจากกวนหู่ เมื่อกวนหู่เห็นถนนโล่งว่างไร้ผู้คน ก็ทำได้เพียงเดินตามอีกฝ่ายไป ขณะที่เขากำลังจะจามรอบที่สอง จางเยียนโต่ก็เดินไปถึงรถที่จอดข้างตึก เปิดประตูรถเบนซ์สีดำคันหนึ่ง แล้วส่งสัญญาณให้เขารับขึ้นไป

"ท่าทางคุณจะรายน่าดู"

คนที่ทำอาชีพตำรวจมักจะมีเรื่องผู้คนจากการแต่งตัวและบุคลิก จางเยียนโต่ไม่ได้สวมเสื้อผ้าชั้นดี และไม่ได้เลือกใช้รถหรูหราราคาแพงลึกลับ แต่ยังคงดูออกว่าเขาไม่มีเงินใช้ น่าจะจัดอยู่ในจำพวกคนมีเงินได้

"ผมเสียภาษีอย่างถูกต้องตามกฎหมายนะ คุณตำรวจ"

จางเยียนโต่แซวเล่นพลางสรวลคราด พอกวนหู่ก้าวขึ้นมานั่งเรียบร้อยแล้ว ก็ขับรถไปตามทางที่กวนหู่บอก จางเยียนโต่เอื้อมไปหยิบเลนส์สีดำมาติดกับกรอบแว่นสายตาเพื่อเปลี่ยนให้เป็นแว่นกันแดด

ดูจากท่าทางของอีกฝ่ายแล้ว กวนหู่อยากถามมากกว่า...ท้องฟ้า

ขมุกขมัวขนาดนี้ยังสวมแว่นกันแดด คุณแน่ใจนะว่าจะไม่ทำรถพลิกคว่ำ
แต่น่าเสียดายที่คันจามเสียก่อนจะได้ถาม จางเยียนไต้ไม่มองเขา
เพียงถามว่า "เป็นหวัดหรือ"

"คุณเข้าใจผิดแล้ว ผมไม่ได้เป็นหวัดมาตั้งสิบปี ไม่มีทางป่วยเพราะ
ตากฝนแค่นี้หรอก" กวนหู่ทำท่าฮึดฮัดขณะที่ขยับจมูก ไม่ยอมรับว่าร่างกาย
ตัวเองอ่อนแอมากขนาดนั้น

"ถ้าฉันหุ้มนคงมีปัญหา เพราะได้ยินเสียงคุณพุดขึ้นจมูก"

นี่ตั้งใจแฉกันกันชัดๆ

"กินนี่ซะ" จางเยียนไต้ส่งกระดาษห่อหนึ่งให้พลางเอ่ยต่อว่า "มัน
ไม่ช่วยรักษาหวัด แต่ช่วยแก้หิวได้"

กวนหู่เปิดห่อกระดาษ ก็พบว่า เป็นซีสเค้กที่กินไปเมื่อคืน เนื่องจาก
เขาต้องรีบไปที่เกิดเหตุ จึงไม่คิดแวะกินอาหารเข้ากลางทาง ตอนแรก
เขาเตรียมใจไว้แล้วว่าวันนี้คงต้องหิวโซไปทั้งวัน คิดไม่ถึงว่าจางเยียนไต้
จะรอบคอบขนาดนี้ กวนหู่หุบเค้กขึ้นมาอย่างไม่เกรงใจแล้วพุดว่า
"ขอบคุณ"

"ไม่เป็นไร ของค้างคืน ปกติก็ต้องทิ้งอยู่แล้ว คิดว่าเป็นการรีไซเคิล
ทรัพยากรก็แล้วกัน"

จางเยียนไต้พุดด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับอธิบายเรื่องปกติ
ธรรมดามาก แต่กวนหู่กลับสำคัญ อยากโพล่งถามเหลือเกินว่าเห็นเขาเป็น
ถึงขยะหรือไง

เขาแสร้งไม่ได้ยินคำพุดดังกล่าวแล้วเอ่ยว่า "คุณรู้จักเอาใจใส่
ขนาดนี้ สาวๆ คงชื่นชอบสินะ"

"ก็พอสมควร อย่างน้อยก็ไม่โดนไวน์สาคหน้า"

กวนหู่รู้สึกเหมือนโดนธนูปักอกอีกรอบ เขาหัวเราะซ่าๆ แล้วพุด
อย่างถ่อมตัวว่า "นี่เป็นครั้งแรกที่ผมโดนไวน์สาค แต่จำนวนครั้งที่โดนทิ้ง
เยอะจนนับไม่ถ้วน"

"ทำไมล่ะ คุณคงไม่น่าจะเป็นที่รังเกียจนี่นา"

จางเยียนโต้หันไปมองสำรวจนายตำรวจหนุ่มร่าวกับสนใจหัวข้อนี้มาก แต่คำถามดังกล่าวเสียดแทงใจกวนหมุ่มมาก จนทำให้เขาอดสงสัยไม่ได้ว่านี่ใช่คนเดียวกับคนใจคืดที่ยอมให้เขานอนค้างคืนจริงๆ หรือ

"คุณก็รู้ว่าอาชีพตำรวจอย่างพวกผมควบคุมเวลาชีวิตด้วยตัวเองไม่ได้ เหมือนที่คุณเห็นวันนี้ พอไปสายหลายๆ หนเข้า ต่อให้เป็นนางฟ้ายังต้องโมโห"

"ในเมื่อเป็นแบบนี้ ทำไมไม่เปลี่ยนไปทำอาชีพอื่นล่ะ"

"เพราะไม่มีทางเลือกนะสิ" กวนหู่เอนตัวพิงเบาะ จัดทำนั่งให้สบายก่อนเอ่ยอย่างเกียจคร้านว่า "อาจเป็นเพราะ...ผมชอบอาชีพนี้มากกว่าผู้หญิงมั้ง"

ตอนไปถึงที่เกิดเหตุยังเข้ามาก นอกจากคนที่พบศพแล้ว ก็มี

ตำรวจตรวจศพที่เกิดเหตุอีกไม่กี่นาย ศพนอนตะแคงท่ามกลางเศษหินดินกรวด กวนหู่ลงจากรถแล้วเงยหน้ามองสะพานค่านบน สะพานสูงประมาณตึกสามชั้นเท่านั้น แต่เนื่องจากใต้สะพานมีก้อนหินมากมาย ตอนที่ผู้ตายร่วงลงมา ศีรษะจึงกระแทกก้อนหินจนถึงแก่ความตาย ของเหลวสารพัดชนิดสาดกระจายไปทั่ว คอปิดหมุนเกล้าสีบองศาจนหัวเอียงพับไปค้ำข้าง มือทั้งคู่วางซ้อนกันอยู่บนอก นิ้วหยิกงอไม่เท่ากัน เท้าที่ประเินด้วยสายตาคร่ำๆ น่าจะมีอายุประมาณยี่สิบปี เมื่อเห็นดวงตาที่หริ่ปรือกับมุมปากยกขึ้นเล็กน้อย กวนหู่ก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา

ใบหน้าของผู้ตายอาจบิดเบี้ยวเพราะแรงกระแทก แต่พอเกิดคืดตกจากที่สูงโล่งๆ กัน กวนหู่ก็อดโยงสองคืดเข้าด้วยกันไม่ได้ ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกผู้ตายร่วงลงมาพร้อมรอยยิ้ม เขาไม่ได้ตาย แต่เข้าไปในฝัน

เขาริบสะบัดหน้าไล่คำพูดแปลกๆ ที่จางเยียนโต้ยัดเยียดให้ตัวเองเจียงโคมาถึงก่อนแล้ว จึงรีเข้ามาต้อนรับพร้อมส่งถุงมือให้กวนหู่ เมื่อเห็นจางเยียนโต้ที่เดินตามมาก็ชะงักไปเล็กน้อยก่อนเลิกคิ้ว

"เสื่อคู่รัก?"

ตอนแรกกวนหู่ยังไม่รู้สึกตัว จนกระทั่งเห็นสีหน้าแปลกๆ ของเจียงไค จึงสังเกตเห็นว่าตัวเองกับจางเยียนโต้สวมเสื้อเชิ้ตที่มีลักษณะและสีสันทันกัน แต่จางเยียนโต้ใส่คู่กับกางเกงสแล็กส์ ในขณะที่เขาจับคู่กับกางเกงยีน พอได้ยินคำพูดโต้ตอบของพวกเขา จางเยียนโต้ก็ชักโหล่เหมือนไม่แสบ

กวนหู่รู้สึกว้าวไรสาระมาก จึงยื่นมือไปตบหัวเจียงไคที่หนึ่ง "นายไม่รู้หรือไงว่าปีนี้เสื้อแบบนี้กำลังฮิตมาก ไม่ใช่ซ้ำกันก็แปลกละ"

"ฮิตส์แวนกันแคคในวันที่ท้องฟ้าขมุกขมัวด้วยเหอ" เจียงไคถาม "เพื่อนของนาย?"

"ถ้านายเอาความกระตือรือร้นกับเรื่องซุบซิบนินทามาใช้ในการสืบทศบ้าง ป่านี้นคงได้เป็นสารวัตรแล้ว"

กวนหู่ปลุกเจียงไค แล้วหันไปขอร้องจางเยียนโต้ "พวกเราต้องทำงานกันอีกนาน คุณกลับไปก่อนเถอะ อ้อ จริงสิ ระวังเท้าด้วย"

เขาชี้เศษหินที่อยู่ใต้เท้า แล้วชี้แว่นกันแดดของจางเยียนโต้ บาร์เทนเดอร์หนุ่มพยักหน้าว่าเข้าใจแล้ว แต่ไม่ยอมจากไป ยังยืนดูกวนหู่เดินเข้าไปตรวจสอบที่เกิดเหตุอยู่ที่เดิม

"คนที่โทร. แจ้งตำรวจคือพลเมืองที่ออกมาวิ่งคอนเซ้า นอกจาก ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงแล้ว ที่นี้ไม่ค่อยมีคนผ่านไปมา จำนวนรถราที่แล่นผ่านก็น้อยมาก จากการสันนิษฐานเบื้องต้น ผู้ตายน่าจะเสียชีวิตระหว่างตีสองถึงตีห้า เมื่อคืนฝนตกหนักมากจึงตรวจสอบค่อนข้างลำบาก ตอนนี้พวกเราทราบแค่ชื่อผู้ตายเท่านั้น"

วันนี้ซุซิงเยียนไม่อยู่ คนที่มาตรวจสอบที่เกิดเหตุเป็นเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานอีกคนหนึ่ง เขายื่นข่าวของที่ค้นพบจากตัวผู้ตายให้กวนหู่ นอกจากบัตรประชาชนกับตัวเคือนแล้ว ยังมีกระเป๋าสตางค์แฟงๆ ใบหนึ่ง กวนหู่เปิดดูก็พบว่าข้างในมีเหรียญกับธนบัตรเล็กน้อย

ผู้ตายมีชื่อว่าสีว์อิงเจีย เพิ่งจะผ่านวันเกิดอายุครบสิบเก้าปีได้

ไม่นาน คุณากรรูปร่างหน้าตาและส่วนสูงของเขาแล้ว ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่น่าจะเป็นที่นิยมชมชอบของสาวๆ แต่อนาคตเจ็ครัสที่รอกอยเขากลับจบสิ้นในค่าคืนที่ฝนตกหนักอย่างเงียบๆ ใบหน้าของเขาเหมือนกำลังยิ้มแต่รอยยิ้มนั้นก็กลับยิ่งขบขันให้รู้สึกว่าคุณชีวิตของเขาช่างน่าเศร้าสลคนัก

กวนหมู่พนมมือเคาะพศพ ก่อนคุกเข่าลงตรวจสอบร่างผู้ตายอย่างละเอียด เสื้อผ้าของเขาธรรมดาๆ กะโหลกศีรษะหนึ่งถูกแฉ่งหินคมๆ เสียบทำให้ใบหน้าเสียรูปไปครึ่งซีก ฟันที่สูงๆ คำๆ ไม่เท่ากันทำให้ร่างของเขาอยู่ในสภาพขงอ ขาข้างหนึ่งโค้งไปข้างหน้าเหมือนท่าทำว้าง กวนหมู่และมือที่วางซ้อนกันบนอก แล้วถามว่า "นิ้วทั้งสิบของเขางอเพราะคั่นรนหรือ"

"เปล่า พอเขาคกลงมาก็ตายคาที่ เป็นไปไม่ได้ที่จะคั่นรน ท่าทางเหมือนกำลังทำอะไรสักอย่างมากกว่า" เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานเอ่ย "แต่พวกเรายังไม่พบของที่ไว้ในบริเวณนี้"

กวนหมู่ใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพผู้ตายและบริเวณโดยรอบ ขณะที่ขยับเข้าไปใกล้มือ ก็สังเกตเห็นตาปลาที่มือของผู้ตาย อยุ่ยู่สิบปียังอยู่ในวัยที่ต้องเรียนหนังสือ แต่มือของผู้ตายกลับทำให้เขาคิดถึงมือของคน ที่ทำงานหนักเป็นประจำ

เขาลุกขึ้นมองราวรั้วบนสะพาน รั้วสูงประมาณเอว ความเป็นไปได้ที่จะลื่นล้มเพราะฝนตกหนักจนพลัดตกลงมาค่ามาก คำนวนระยะห่างของสะพานกับตำแหน่งที่ผู้ตายร่วงลงมาแล้ว เขาแอบมีกลางสังหรณ์ไม่ค่อยดีเท่าไร...คนคนนี่คงไม่ได้ป็นรั้วแล้วกระโจนลงมาเองใช่ไหม

"อย่าให้เป็นคดีฆาตกรรมต่อเนื่องเลย ขอร้องละ..." เสียงจามดังชัดจ้งหะการพึมพำของเขา พอได้กลิ่นแปลกๆ ในอากาศก็ยิ่งรู้สึกไม่สบายใจ

จางเขียนโตเขียนมองการกระทำของกวนหมู่จากที่ไกลๆ อย่างเงียบกริบ เวลานี้เขาถอดแว่นกันแดด แล้วเปลี่ยนไปสวมแว่นตาไร้กรอบ อีกอันแทน ฝนตกกระหน่ำมาทั้งคืนทำให้รอบๆ ตัวค่อนข้างมุกขมัว ร่าง

ของกวนหมู่จึงกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม จางเขียนโต้มองความเคลื่อนไหวของเขาแล้วยกมือขึ้นคันกรอบแว่น

กวนหมู่ในเวลานี้ดูจริงจังและเครียดมาก จึงให้ความรู้สึกเย็นชาจนยากเข้าใกล้ ไม่เหมือนตอนที่ก้าวเข้ามาในบาร์แล้วโคนแฟนสาวที่ทั้งยังแตกต่างกับท่าที่เรื่อยเฉื่อยตอนที่โคนตัวเองงูกรรโชก ช่างเล่นละครเก่งจริงๆ จางเขียนโต้มองตรงไปข้างหน้าด้วยความสนใจ อยากจะเห็นโฉมหน้าแท้จริงที่ซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังหน้ากากแห่งความเสแสร้งนั้นเหลือเกิน

แชะ!

เสียงถ่ายภาพดังโกลั้ว ด้ว จางเขียนโต้หันไปมองตามเสียง ก็เห็นเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานสาวสวมหมวกปีกกว้างคนหนึ่งถ่ายภาพก่อนหินที่อยู่ใต้เท้า เขาเลิกคิ้วเพราะเจอเรื่องน่าสนใจ

พอผู้หญิงคนนั้นถ่ายภาพเสร็จ ก็ก้มลงไปทำท่าจะเก็บของบางอย่าง แต่รองเท้าหนังที่ซัดจนมันวับคู่หนึ่งกลับแทรกเข้ามาในครรลองสายตา เท้าคู่นั้นบดบังของชิ้นนั้นไว้พอดี พฤติกรรมที่แสดงเจตนาไม่คิทำให้เธอเฆยหน้าถลึงคาใส่ด้วยความโมโห

"คุณผู้หญิง แอบปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานแบบนี้ ผิดกฎหมายนะ" ชายหนุ่มท่าทางสุภาพอ่อนโยนสวมแว่นตาไร้กรอบยืมบางๆ ให้เธอ

เมื่อถูกเปิดโปง สัญชาตญาณก็สั่งให้หญิงสาวลุกพรวด แล้วเดินถอยหลังทันที ตอนแรกตั้งใจอาละวาด แต่พอมองไปรอบๆ ตัวก็ลดเสียงลง ไ้กลับด้วยน้ำเสียงแจ้กร้าวทั้งๆ ที่ข้างในหวาดกลัว "ใครบอกว่าฉันปลอมตัว..."

"ถ้าไม่ใช่ตัวปลอม ทำไมไม่กล้าพูดเสียงดังล่ะ"

"ฉันเจ็บคอไม่ได้หรือไง"

"ได้ แต่ผมแนะนำว่าถ้าอยากได้ข้อมูลโดยตรง ขึ้นไปถ่ายภาพจากบนสะพานสะดวกกว่าเยอะ คุณจากประสิทธิภาพของกล้องคุณแล้ว ระวัง

ห่างแค่นี้ไม่น่าจะมีปัญหา"

หญิงสาวมองขึ้นไปบนสะพาน พลางรู้สึกว่่าข้อเสนอของเขาไม่เลวทีเดียว จากนั้นทำท่าจะเดินไป แต่ยังไม่วายหันไปมองสิ่งที่อยู่ใต้เท้าเขา แล้วพูดว่า "หลบไป นั่นของฉัน"

"ตอนนี้เป็นของผมแล้ว"

จางเยียนไค่หีบของที่เธอเพิ่งถ่ายภาพเมื่อครู่นี้ขึ้นมา ก็พบว่า เป็นเศษกระดาษแผ่นเล็กๆ ข้างในนั้นมีสัญลักษณ์ที่คุณไม่ออกว่่าคืออะไร คล้ายภาพที่อยู่ในโทรศัพท์มือถือกวนหมู่มา

ตอนแรกเขาคิดว่่าหญิงสาวเป็นนักข่าวธรรมดาที่มาหาข่าวใหม่ล่าสุดเท่านั้น แต่ตอนนี้คุณเอสนใจกระดาษแผ่นนี้ยิ่งกว่ารายงานข่าวในที่เกิดเหตุเสียอีก

"คืนมันให้ฉันนะ"

เมื่อเห็นจางเยียนไค่จ้องกระดาษแผ่นนั้นจนใจลอย หญิงสาวก็กล้าเข้าไปแย่งอย่างร้อนรน แต่จางเยียนไค่เพียงหมุนนิ้วพลิกไปมา กระดาษแผ่นนั้นปล้นหายวับไปต่อหน้าต่อตาเธอเหมือนเล่นกลได้อย่างง่ายดาย

"รีบคืนมันให้ฉัน!" เธอตะคอกอย่างร้อนรน "ถ้าเก็บมันไว้จะมีคนตาย"

"ตายวิธีไหน" จางเยียนไค่พยักพเยิกไปทางที่เกิดเหตุ "ในเมื่อคุณรู้เรื่องดี ทำไมไม่ไปให้ข้อมูล"

ใบหน้าของหญิงสาวฉายแววดูแคลน "คำรวจพวกนั้น ฮี..."

เธอยังไม่ทันพูดต่อ ก็เห็นคนเดินเข้ามาในที่เกิดเหตุ จึงรีบแผ่นหนี เพราะกลัวมีใครพบเข้า ก่อนไปยังกำชับจางเยียนไค่ว่่า "ถ้าคุณไม่ใช่คำรวจ ก็ไม่ต้องมายุ่งกับเรื่องนี้ อย่าดูกระดาษแผ่นนั้น รีบๆ ทิ้งมันไปซะ"

พอพูดจบก็แผ่นแนบไปไกล

จางเยียนไค่มองตามแผ่นหลังไป พบว่่าเธอวิ่งไปทางบันไดที่ตรงขึ้นไปบนสะพาน คิดว่่าเธอคงทำตามคำแนะนำของตัวเอง นั่นคือขึ้นไปถ่ายภาพจากบนสะพาน

คุณทำใจว่าเธอจะไม่สนใจคดี เหมือนจะเข้าใจคือช่วยช้ำว่ากระดาษแผ่นนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับ แต่น่าเสียดายที่เมื่อวานฝนตกหนัก ใต้สะพานมีน้ำขัง กระดาษที่เหลือคงโดนน้ำพัดไปหมดแล้ว จางเยียนโต่ลองค้นบริเวณรอบๆ อย่างละเอียด แต่ไม่พบอะไรสักอย่าง

พอหญิงสาวจากไป กวนหู่ก็กลับมาพอดี เขามองสำรวจที่เกิดเหตุรอบหนึ่ง หลังจากเก็บข้อมูลหมดแล้ว ก็พบว่าจางเยียนโต่ยังคงเดินอยู่ที่เดิม จึงถอดถุงมือแล้ววิ่งไปหา

"คนนั้นเป็นใคร" เขามองทิศทางที่หญิงสาวคนนั้นวิ่งหายไป

"เพื่อนร่วมงานของคุณมัง"

"ไม่ใช่ ผมไม่เคยเห็นมาก่อน แปลก..."

จางเยียนโต่พบว่ากวนหู่มีสายตาเฉียบคมมาก ผู้หญิงคนนั้นจิตใจสวมเครื่องแบบของกองพิสูจน์หลักฐาน แต่นายตำรวจหนุ่มมองแค่แวบเดียวก็ดูออกว่าไม่ใช่ เขาเสริมก้มหน้ามองหาอะไรสักอย่างเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้อีกฝ่ายซักถามต่อ

อากัปกริยาดังกล่าวดึงดูดความสนใจของกวนหู่สำเร็จ เขาจึงถามว่า "คุณทำอะไรตกหรือ"

"อืม เมื่อกี้ไม่ระวัง ทำสร้อยข้อมือทองหล่นหาย ทำไม่หาไม่เจอ ก็ไม่รู้" จางเยียนโต่แสวงหาเหตุผลมาอ้าง "มันทิ้งเล็กทิ้งบาง วานเพื่อนร่วมงานของคุณช่วยหาให้หน่อยได้ไหม"

กวนหู่มองข้อมือของจางเยียนโต่ด้วยความสงสัย สร้อยข้อมือทอง? ทำไมเขาจำไม่ยักได้ว่าผู้ชายคนนี้สวมสร้อยข้อมือ

"นี่พี่ใหญ่ พวกเรากำลังสืบหาเบาะแสในคดี ไม่ได้มาหาสมบัดนิะ"

เขาพูดด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง พอเห็นรอยยิ้มกว้างเหมือนเป็นผู้บริสุทธิ์ของจางเยียนโต่ก็รู้สึกจนปัญญา หันไปสั่งงานเจียงโคแทน "บอกให้ทุกคนช่วยกันค้นหาบริเวณนี้อย่างละเอียดหน่อย ถ้าเจออะไรเป็นพิเศษ จำไว้ว่าต้องบอกฉันก่อน"

เมื่อเจียงโครับคำสั่งและเดินไปบอกทุกคนต่อ จางเยียนโต่ก็

กัมหน้าจักรรอบแวน มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยด้วยความพึงพอใจที่กวนหู่ยอมทำตามที่ตัวเองต้องการ

แต่พอเงยหน้าอีกรอบ สีหน้าของเขากลับดูจริงจังมาก "ขอบคุณ"

"ไม่ต้องขอบคุณหรอก คิดซะว่าตอบแทนที่คุณให้ผมพักด้วย คุณกลับไปก่อนเถอะ ที่นี่เป็นสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรม คนทั่วไปไม่ควรเข้ามาข้องเกี่ยวมากเกินไป"

"เอ๋ แน่ใจแล้วหรือว่าเป็นคดีฆาตกรรม"

กวนหู่ยกแขนขึ้นโอบไหล่เขาเหมือนสนิทกัน แล้วพาเดินตรงไปที่รถ หัวเราะพลางเกลี้ยกล่อมว่า "อย่ายุ่งกับเรื่องนี้เลย คดีฆาตกรรมก็คดีฆ่าตัวตายก็ช่าง ไม่เกี่ยวกับคุณหรอก กลับไปเถอะ"

จางเยียนโต้งกำหมัดแน่น ถ้าไม่ได้พยายามควบคุมตัวเองอย่างสุดความสามารถ เขาคงตอยตันที่ที่กวนหู่ยื่นมือเข้ามาแตะต้องตัวแล้ว เขาไม่ชินกับการถูกคนอื่นสัมผัสตัวใกล้ชิดแบบนี้ เรียกได้ว่ารังเกียจเลยด้วยซ้ำ เขาไม่ได้เป็นโรคกลัวสิ่งสกปรก แต่มันเป็นปฏิกิริยาตอบสนองอัตโนมัติของร่างกาย

ความทรงจำที่ไม่เคยคิดถึงมานานแวบเข้ามาในหัว รอบๆ ตัวมีหมอกหนาจนมองแทบไม่เห็น แต่พอจะมองเห็นกำแพงกับเตียงสีขาวซีดและเข็มที่ปักตัวเขาร่างๆ ของเหลวสีแดงเข้มข้างในกำลังไหลเข้ามาในร่างเขา แต่เขาไม่รู้ว่ามันเป็นยาหรือว่าเลือดกันแน่

ภาพที่เห็นสั้นไหวอย่างรุนแรง เขาพยายามคืนรนลุกขึ้นนั่ง แต่สิ่งที่มีสีขาวยิ่งกว่ากลับสะท้อนเข้ามาในครรลองสายตา เขามองเห็นไม่ชัดว่ามันคืออะไร หรือควรจะบอกว่าเขากลับที่จะมองเห็นของสิ่งนั้นชัดเจนกันแน่ แล้วสัญชาตญาณก็สั่งให้เขาถอยหลัง...

กวนหู่คว้ามือและช่วยประคองจางเยียนโต้ง ก่อนเจ้าตัวจะสะดุดล้ม

"ไม่เป็นไรใช่ไหม"

น้ำเสียงหนักแน่นคังสติของจางเยียนโต้งกลับมา ภาพขาวโพลนที่

สั้นไหวอย่างรุนแรงตรงหน้าค่อยๆ เลื่อนหายไป จางเยียนโต้ประคองตัว ยืนมั่นคง พอเห็นแวตาคทกใจของกวนหู่ ก็ตระหนักว่าตัวเองเผลอคิดถึง เรื่องเลวร้ายในอดีตโดยไม่ทันระวังตัว จึงส่ายหน้าบอกว่าไม่เป็นไร

"หน้าคุณซีดมาก ยังบอกว่าไม่เป็นไรอีก...ฮัคซิว"

กวนหู่ทำหน้าที่สงสัย แต่ถูกเสียงจามที่ตามมาขัดจังหวะการถาม จางเยียนโต้ได้สติอย่างรวดเร็ว มองเขาแล้วพูดว่า "ตอนนี้คนที่ป่วยดูเหมือนจะเป็นคุณมากกว่านะ คุณคำรวจ"

"กวนหู่...ฮัคซิว"

ตามด้วยเสียงฮัคซิวอีกสองครั้งซ้อน กวนหู่รีบล้างหาคณะเซ็คมือ แต่สิ่งที่ล้างออกมากลับเป็นทางגעזןในของตัวเอง จึงได้ยินเสียงกลั่นหัวเราะจากอีกฝ่าย เขารีบร้อนยัดทางגעזןในกลับที่เดิมด้วยความกระดากอาย สุดท้ายจางเยียนโต้ก็ช่วยคลี่คลายสถานการณ์ ด้วยการเดินไปหยิบกระดาษเช็ดมือจากในรถมาส่งให้

"ดูว่าคุณจะเป็นหวัดแล้วจริงๆ"

"ไม่มีทาง ที่นี้แค่หนาวไปหน่อยเท่านั้น ฮัคซิว ฮัคซิว"

กวนหู่โต้แย้งพลางเช็ดน้ำมูก ขณะที่มือไม้อุ่นเป็นพัลวัน โทรศัพท์มือถือของเขาพลันส่งเสียง คนโทร. มาคือซูชิงเยียน

"กวนหู่ ตอนนี้คุณอยู่ไหน"

"สถานที่เกิดเหตุฆาตกรรม"

"ฉันก็อยู่ที่เกิดเหตุเหมือนกัน แต่ไม่เห็นคุณเลย"

กวนหู่หันไปมองไค้สะพาน "มันก็ปกคิตอยู่แล้ว เพราะผมก็ไม่เห็นคุณเหมือนกัน ไม่ทราบว่าคุณสาวกำลังทำงานในมิติที่สองหรือไง"

"ฉันอยู่ที่ห้องหมายเลข 203 ชั้นสอง อะพาร์ตเมนต์ฉางถึง ถนนฉางถึง ซอยสามสิบสอง ในเหยียนเหอ รีบมาให้ถึงภายในสามสิบนาที"

"เคียวนะ!"

กวนหู่รีบร้องเรียกก่อนซูชิงเยียนจะวางสาย "เธอคงไม่ได้หมายถึงมีอีกคิไซ้ใหม่"

"เจียงไคไม่ได้บอกคุณเหรอ"

คุณเหมือนจะบอกว่ายังมีคดีอื่น แต่เขาบอกปิดไปก่อน กวนหู่ฮั้วจู่โจมแล้วมองไปข้างหน้า "แต่ที่นี้ก็ เป็นคดีฆาตกรรมเหมือนกัน ผมกลัวว่าเจียงไคคนเดียวจะรับมือไม่ไหว"

"ถ้าคุณยังพิรี้พิไรไม่เลิก ฉันคงต้องผ่าสองศพแล้ว หัวหน้าของคุณแย่มาก"

เซียวไปเยี่ยมชื่อเสียงโคงคังในกรมตำรวจเรื่องกลัวเลือด ชูชิงเยียนพูดแบบนี้แปลว่าทางนั้นก็ เป็นคดีฆาตกรรม ตอนแรกกวนหู่ฮั้วแปลกใจอยู่ว่าทำไมวันนี้ไม่เห็นแพทย์นิติเวชสาวที่มักจะมาถึงที่เกิดเหตุคนแรกๆ ที่แท้ก็เป็นเพราะเหตุนี้เอง

พอวางสาย กวนหู่ก็หัวเราะฮาๆ แล้วพึมพำกับตัวเองว่า "สิ่งที่แย่ยิ่งกว่าเกิดคดีฆาตกรรม ก็คือเกิดคดีพร้อมกันสองแห่ง"

"มีคดีอีกแล้วเหรอ" จางเยียนโต้มองมาด้วยความกังวล

"ไม่มีอะไร"

กวนหู่มองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง หน้าของเจ้าศัวยังซัดเผือกเหมือนเค็มรูปร่างที่ผอมบางทำให้ยิ่งดูเหมือนคนป่วย คนคนนั้นคงไม่ได้เป็นโรคหัวใจหรือหอบหืดกระมัง หรือว่าเพราะเมื่อคืนเขาผ่าไปยึดเคียงก็เลยนอนหลับไม่สนิทจนโรคเก่ากำเริบ เขาเป็นว่าอีกฝ่ายดูท่าทางไม่ค่อยดีนั่นแหละ

"ผมจะส่งคุณกลับไปก่อน แล้ว..."

ตำรวจหนุ่มยังพูดไม่ทันจบ จางเยียนโต้ก็รีบสาวเท้าไปขึ้นรถ รอให้กวนหู่กำชับเจียงไคเรื่องทางนี้เสร็จแล้วเดินย้อนมา เขาก็สคาร์ตรถแล้ว "บอกที่อยู่มา"

"ไม่ต้องหรอก ผม..."

"ไม่ต้องห่วง ผมไม่อาการกำเริบกะทันหันตายกลางทางจนทำให้ งานคุณล่าช้าไปกันใหญ่หรอกน่า" จางเยียนโต้ดูจะหายเป็นปกติแล้ว หลังจากเปลี่ยนมาสวมแว่นกันแดดก็พูดยิ้มๆ

คนเขาพูดขนาดนี้แล้ว กวนหู่จึงไม่ดึงดันต่อ เขายักไหล่แล้วก้าว

ขึ้นรถ พอรถแล่นออกไปก็พูดว่า "เทียบกับอาการกำเริบกะทันหันแล้ว ผมหวังว่าแวนกันแดคจะเป็นอุปสรรคต่อการขับรถมากกว่า"

จางเยียนโต้ไม่ตอบอะไร เพียงยื่นกระดาษเช็คมือให้เมื่อได้ยินเสียง จามดังเป็นระยะ

ที่อยู่ซึ่งเยียนบอกอยู่ไม่ไกลจากสะพานลีเจียง เมื่อไปถึง

จุดหมาย กวนหนู่ก็เห็นกลุ่มคนจำนวนไม่น้อยยืนมองอยู่ตรงทางเดินนอก อะพาร์ตเมนต์จากที่ไกลๆ ข้างในยังมีนักข่าวจำนวนมากยืนรอ มิน่า ถึงได้ไม่มีคนไปตามทำข่าวคดีที่สะพานลีเจียง ที่แท้ทุกคนก็เจอคดีที่น่าจะเป็นที่สนใจมากกว่านี้เอง

จุดที่ใกล้บันไดหนีไฟสุดมุมชั้นสองมีเทปสีเหลืองปิดกัน ข้างนอก ยังมีนักข่าวหลายคนยื่นชะเง้อชะเง้อคอ มอง ตำรวจไล่คนที่ยืนออกันใกล้ๆ บันได ดูจากมาตรการป้องกันดูแลแล้ว กวนหนู่คิดว่าสถานการณ์ทางนี้คง ร้ายแรงไม่น้อยทีเดียว

เขาบอกให้จางเยียนโต้จอดรถตรงริมถนน พอลงจากรถก็หันไป มองหน้าอีกฝ่าย หลังจากเจ้าตัวขับรถมาได้สักพัก อาการก็ดูดีขึ้นมากแล้ว "คุณกลับบ้านคนเดียวได้ไหม"

"เทียบกับเรื่องนี้แล้ว คุณควรห่วงตัวเองมากกว่า"

จางเยียนโต้ยื่นกระดาษเช็คมือให้เขาอีกสองแผ่น กวนหนู่รู้สึกว่ น้ำมูกกำลังจะไหลจึงเลิกห่มคนอื่น โบกมือให้แล้วหันหลังวิ่งจากไป

เมื่อเห็นเขาวิ่งขึ้นบันไดไป จางเยียนโต้ก็เลื่อนรถ แต่ยังไม่ยอมขับ กลับ เพียงเลี้ยวเข้าไปจอดในที่จอดรถฝั่งตรงข้าม คับเครื่อง แล้วหยิบ กระดาษที่เก็บได้จากใต้สะพานขึ้นมาดู

ผู้หญิงคนนั้นบอกว่ามันจะนำเคราะห์ร้ายมาให้ แต่ดูจากเศษ กระดาษแผ่นเล็กๆ ที่ฉีกขาดแล้ว มันมีแค่สัญลักษณ์ที่ดูไม่ออกว่าคืออะไร เท่านั้น

จางเยียนโต้หมุนกระดาษดูอยู่หลายรอบ แต่ยังคงไม่ออกอยู่คือว่า

เขาหวนคิดถึงภาพที่อยู่ในโทรศัพท์มือถือของกวนหมู่แล้วหันกลับไป อาศัย ความทรงจำตอนนั้นค่อยๆ วาดสัญลักษณ์ที่ปรากฏในภาพนั้นในสมอง ทีละเส้น

ขมับสองข้างเริ่มปวดแปลบเล็กน้อย และทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ การจดจำสิ่งที่ซับซ้อนเป็นเรื่องง่ายคายมากสำหรับจางเยียนโต แต่การสร้าง ความเจ็บปวดก็ให้เขาอย่างมากเช่นกัน ภาพที่เคยเห็นมาก่อนสามารถผูก ขึ้นมาในหัวได้อย่างชัดเจนตามที่เขาค้นหา แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็สร้าง ความเจ็บปวดทรมานให้เขาอย่างมาก จนกระทั่งเห็นห้องเมีโคโตผูกขึ้นมา บนหน้าผาก จนตาขยับยุกยิกอย่างรวดเร็ว เขาอยากลืมตาทันทีเพื่อสลای ความเจ็บปวด แต่สุดท้ายความต้องการเอาชนะก็เป็นฝ่ายได้ชัย เขาสะกด ความอยากลืมเลิก จนกระทั่งวาคซิคสุดท้ายในภาพนั้นเสร็จ ภาพที่ สมบูรณ์ก็ปรากฏในหัวเขา

"ถ้ารู้ว่าจะต้องใช้ เมื่อคืนน่าจะถ่ายรูปไว้ก่อน"

พอนึกภาพทั้งหมดได้แล้ว จางเยียนโตก็รู้สึกอ่อนล้ามาก จนขี้เกียจ เช็ดเหงื่อบนหน้าผาก เขาฟิงพนักเบาะ สูดลมหายใจลึกยาว แล้วบ่นพึมพำ ถึงพฤติกรรมทำร้ายตัวเอง

หลังจากเขานั่งพักผ่อนได้สักครู่ ก็เริ่มมีเรี่ยวแรง โนมตัวไปหยิบ กระจกปากกามาตรวจสอบภาพดังกล่าวบนหน้าปัดรถยนต์อย่างรวดเร็ว ภาพ ดังกล่าวซับซ้อนยุ่งยากจนคุณลำดับการจัดเรียงที่ถูกต้องไม่ได้ บางทีก็ดู เหมือนอักขระโบราณ แต่พอเปลี่ยนมุมมอง ก็เหมือนภาพที่วาคละเอียด ยิบไปทั้งแผ่น

ของสิ่งนี้ทำให้คนฆ่าตัวตายได้งั้นรี

จางเยียนโตขมวดคิ้วมองอยู่นาน นอกจากไม่รู้สึกรำงุนใจแล้ว กลับ เริ่มง่วงนอนด้วยซ้ำ ด้วยเหตุนี้จึงพับกระจกแผ่นนั้นกับเศษกระจก ที่เก็บได้ยัดใส่กระเป๋า ก่อนฟิงเบาะงีบหลับไป

เมื่อกวนหู่วิ่งขึ้นไปถึงชั้นที่เกิดเหตุ ก็เห็นเซียวไปเยี่ยมหัวหน้าของเขา สอบปากคำชาวบ้านตรงระเบียบทางเดินใกล้ๆ พลงงชะโงกลงไปด้านล่าง พักใหญ่ รวากับกำลังมองหาเบาะแสสักอย่าง แต่จากประสบการณ์ของเขา เซียวไปเยี่ยมลงไปไกลขนาดนั้นมีเพียงสาเหตุเดียว...สถานที่เกิดเหตุ นองเลือดมาก

พอเห็นกวนหู่เดินเข้ามา ดวงตาของเซียวไปเย่ก็สว่างวาบ กวักมือให้เขารีบๆ เข้าไปข้างใน กวนหู่พยักหน้าอย่างจำใจ เวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่นแบบนี้ ก็ต้องรักษาหน้าให้ผู้บังคับบัญชาบ้าง

สถานที่เกิดเหตุนองเลือดกว่าที่คิด พอกวนหู่ก้าวเข้าไป ก็ทราบสาเหตุที่เซียวไปเยี่ยมลงไปไกลๆ แล้ว เขากำลังกั๊กจุกมุก ยังได้กลิ่นคาวเลือดเข้มข้นจากในห้อง อย่าวว่าแต่คนอื่นเลย

นอกจากกลิ่นคาวเลือดแล้ว ในห้องยังมีกลิ่นฉุนแสบจุกอบอวล หลังจากกวนหู่ย้ายจุกและจามอยู่หลายที ก็เริ่มรู้สึกว่ามีน้ำมูกกำลังจะไหล อีกรอบ เขาฉีกกระดาษเช็ดมือเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วม้วนเป็นก้อนกลมยัดเข้าไปในรูจุกให้ทำงานสะดวก จากนั้นกวาดตามองไปรอบๆ

ผู้หญิงที่ไว้ผมยาวและแต่งตัวทันสมัยนอนคว่ำบนพื้นห้องรับแขก ศีรษะชี้มาทางประตู กระเป๋าหนังแบรนด์เนมใบเล็กที่ดูเหมือนจะเป็นของเธอวางทิ้งไม่ห่างจากศีรษะเท่าไร เลือดที่ไหลทะลักจากลำคอผู้ตายนองเต็มพื้น กระเป๋าหนังก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น เพราะเปื้อนเลือดสีแดงไปครึ่งก่อนใบ ข้าวของจำพวกกระเป๋าสตางค์ เครื่องสำอาง หล่นกลิ้งคลุกเลือด สองมือที่กางออกกว้างของผู้ตายแช่อยู่ในแอ่งเลือดเช่นกัน แหวนเพชรที่สวมนิ้วนางของเธอสะท้อนแสงแฟลชสว่างวูบวาบเป็นระยะ

จุดที่อยู่ห่างจากร่างผู้ตายไม่มากมีมีดสั้นฝักวางทิ้งไว้เล่มหนึ่ง ดูจากลักษณะของมีดกับบาดแผลที่คอผู้ตาย ก็พอจะสันนิษฐานได้ว่าเธอโดนปาดหลอดเลือดแดงคาโรติดที่คอทำให้เสียเลือดมากจนถึงแก่ความตาย ฆาตกรลงมือโหดเหี้ยมและรุนแรงมาก หลังจากปาดคอแล้วยังพันศีรษะ ไหล่ และแขนทั้งสองของผู้ตายซ้ำอีกหลายแผลจนใบมีดอง ผู้ตาย

นอนคว่ำอยู่บนพื้น คุณจากลักษณะแล้วน่าจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ไม่น้อย คงคาของเธอยังเบิกโพลง แต่ไม่มีวีแววของความหวาดกลัว กวนหู่คิดว่าคงเป็นเพราะเธอยังไม่ทันจะรู้สึกกลัว ความตายก็มาเยือนเสียก่อน

หลังจากตรวจสอบลักษณะบาดแผล กวนหู่ก็จำลองท่าทางของฆาตกรอยู่หลายครั้ง จากนั้นเอียงหัวครุ่นคิดอย่างงุนงง คุณจากบาดแผลแล้ว ทิศทางการใช้แรงและพลังกำลังของฆาตกรแตกต่างกันมาก จนทำให้นึกจินตนาการแทบไม่ออกว่าฆาตกรถือมีคมมือเดียว แต่ฟันคนทั้งซ้ายทั้งขวาอย่างรุนแรงแบบนี้ได้อย่างไร

เขาตัวลั่นสยิวขึ้นมา ทว่าไม่ได้เป็นเพราะภาพอันโหดเหี้ยมตรงหน้า แต่เป็นเพราะอุณหภูมิต่างหาก... เครื่องปรับอากาศในห้องรับแขกยังเปิดค้าง ฟ่นลมเย็นเยือกออกมา พอเขาเดินไปหยิบบริโมตมาดู ก็พบว่าลึบห้องศา

"ช่วงนี้คนชอบฆ่าตัวตายหรือฆ่าคนในห้องแอร์เย็นๆ ลินะ" เขาพิมพ์

เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานที่อยู่คั่นข้างตอบว่า "ดีที่พบศพทันเวลา ไม่งั้นคงไม่ใช่แอร์เย็น แต่เป็นระเบิดแล้ว"

"อะไรระเบิด"

"หลังจากฆาตกรฆ่าคนแล้ว ก็เปิดวาล์วแก๊สฆ่าตัวตาย คนที่อยู่ชั้นหนึ่งสังเกตเห็นความผิดปกติเลยโทร. แจ้งตำรวจ"

มิน่าถึงได้กลิ่นแปลกๆ ที่แท้ก็เป็นกลิ่นแก๊สตกค้างนี่เอง

หลังจากได้ยินคำอธิบายของเพื่อนร่วมงาน กวนหู่ก็เริ่มถ่ายภาพที่เกิดเหตุทีละส่วน พอถ่ายไปถึงข้างๆ แอ่งเลือดก็เห็นตัวอักษรที่เขียนด้วยชอล์กบนพื้น แต่น่าเสียดายที่เลือกไหลทับตัวอักษร จึงเหลือแค่มุมๆ ที่มองเห็นไม่ค่อยชัด

กวนหู่หยุดเดินแล้วถ่ายภาพตรงนั้นเอาไว้ จากนั้นหันไปถ่ายที่อื่นๆ คุณจากข้าวของที่ตกแต่งห้องแล้ว เจ้าของน่าจะมีฐานะไม่ค่อยดี เพราะผิวหน้าของโซฟาหนังถูกเสียดสีจนแทบมองไม่เห็นสีเดิม โทรทัศน์ยังเป็น

จอซีอาร์ที⁶ ที่เก่ามาก กรอบใส่รูปคู่ใบหนึ่งวางอยู่บนจอโทรทัศน์ คุง
ไปแล้วน่าจะเป็นภาพของสองสามีภรรยา ทั้งสองคนอิงแอบกันด้วยท่าที่
รักใคร่ แต่ผู้ตายมีอายุน้อยกว่าสามีค่อนข้างมาก พอมองดูเสื้อผ้ากับ
กระเป๋าสตางค์ที่เธอใช้ แอบรู้สึกว่าจะไม่ค่อยเข้ากับบ้านนี้เท่าไร

เขากวาดตามองสำรวจห้องรับแขกเสร็จ ก็เดินเข้าไปในห้อง
หนังสือข้างๆ ที่ตำรวจค้นในกำลังทำงานยุ่งวุ่นวาย พอเห็นกวนหมู่ก็รีบ
หลบทาง ทำให้สายตาของเขาเลยไปจับภาพศพตรงกลางห้องที่นอนขด
งอในท่วงท่าแปลกๆ

วันนี้เป็นวันมหาสงฆ์จริงๆ เจอสามศพภายในเวลาไม่ถึงหนึ่ง
ชั่วโมง

กวนหมู่พนมมือเคารพศพ เมื่อเห็นสภาพของเขา เพื่อนร่วมงานที่
อยู่ใกล้ๆ ถึงกับตกตะลึงไปครู่หนึ่ง ชูชิงเยียนละสายตาจากศพมาที่ตัวเขา
แล้วถามว่า "คุณเป็นหวัดหรือ"

"หวัดคืออะไร โศป่านนี้ผมยังไม่เคยรู้จัก" กวนหมู่ยกกระดาษเช็ดมือ
เข้าไปในรูจมูกอีก พลางพูดโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า "ผมแค่แพ้เกสรดอกไม้
เท่านั้น ฮัคชีว!"

ชูชิงเยียนเลิกสนใจเขา แล้วก็หันหน้ากลับมาทำงานต่อ กวนหมู่จึงหยิบ
โทรศัพท์มือถือออกมาถ่ายภาพที่เกิดเหตุ

เขาพบว่าชายคนดังกล่าวสวมชุดอยู่บ้านธรรมดาๆ เสื้อผ้ากับ
รองเท้าแตะคือเป็นเสื้อยืดเส้นผมขาวโพลนเกือบหมดหัว ใบหน้าแก่ชรา
มองเผินๆ แล้วยากจะคิดโยงไปถึงผู้ชายในภาพที่ค้างอยู่ในห้องรับแขก

สีหน้าของชายคนนี้นิ่งสงบนิ่งมาก ผิวพรรณแดงเรื่อ ปากเผยออ้า
เล็กน้อยคล้ายกำลังยิ้ม ร่างกายของดูเหมือนกำลังคุกเข่าชันขา
ข้างเดียวอยู่บนพื้น มือทั้งคู่บิดไปวางอยู่ตรงเอวซ้าย ท่าทางของแปลกๆ
ที่แถมองก็ชวนให้รู้สึกไม่สบาย

⁶ CRT (Cathode ray tube) หรือจอแสดงผลแบบหลอดภาพ

"ดูเหมือนเขาอยากจะหยิบอะไรสักอย่าง" กวนหู่สันนิษฐานจากท่าทางของผู้ตาย

"ซอลล์มั้ง"

ซูชิงเยียนส่งถุงเก็บหลักฐานให้เขา ข้างในนั้นมีซอลล์สีขาวที่อาบเลือดจนกลายเป็นสีแดง กวนหู่มองมือของผู้ตาย มือของเขาแดงฉานไปหมด แต่ดูเหมือนจะมีผงสีขาวๆ ติดอยู่ตรงซอกเล็บเล็กน้อย เมื่อมองพื้นที่อยู่ใต้ร่าง ก็เห็นเส้นขยุกขยิกเหมือนภาพวาดฝีมือเด็กเติมไปหมด บางส่วนยังพอกู้ออกว่าเป็นสัญลักษณ์เคมีกับสมการ แต่ส่วนใหญ่เป็นแค่เส้นโค้งขยุกขยิก เส้นส่วนใหญ่กระจุกตัวกันดูสับสนวุ่นวาย จนอดสงสัยไม่ได้ว่าเจ้าตัวอาชวาทตอนที่กำลังกระเสือกกระสนคืนรนด้วยความเจ็บปวดทรมานก่อนตาย

"ผู้ตายหวังฮ้วนเฉิงเคยเป็นอาจารย์สอนวิชาเคมีในมหาวิทยาลัยจริงอิง สมการเคมีพวกนี้น่าจะเป็นลายมือของเขา"

พอได้ยินคำอธิบายของซูชิงเยียน กวนหู่ก็กวาดตามองสมการที่ดูเหมือนอักษรยันต์ในสายตาของเขา แล้วถามว่า "เขาเป็นคนฆ่าผู้หญิงข้างนอกหรือ"

"จากการสันนิษฐานเบื้องต้นน่าจะเป็นอย่างนั้น" ซูชิงเยียนกล่าวต่อว่า "ผู้ตายเพศหญิงมีชื่อว่าเฉินอวิ้นจู่ เป็นภรรยาคนที่สองของหวังฮ้วนเฉิง ตอนนี้สามีภรรยาคู่นี้กำลังทำเรื่องหย่าร้างกัน ความสัมพันธ์จึงตึงเครียดมาก ยังไม่ตัดความเป็นไปได้ว่าสามีภรรยาอาจได้เถียงกัน จนก่อเหตุฆาตกรรมก่อนจะฆ่าตัวตายตาม"

"ได้ข้อมูลมาเร็วจริง" กวนหู่มองเธออย่างคาดไม่ถึง

"ถึงประสิทธิภาพในการตรวจสอบที่เกิดเหตุของสารวัตรเซียวจะไม่คืนัก แต่เขาถนัดเรื่องซุกซนข้อมูล"

"ถ้าฉันใครบอกผมได้บ้างว่าทำไมถึงได้ปรับอุณหภูมิค่าขนาดนี้"

"ผู้ตายอาจบอกคุณได้"

เมื่อซูชิงเยียนเห็นสีหน้าขบขันของกวนหู่ก็หัวเราะคิก "ฉันจะ

ทำรายงานการชันสูตรพลิกศพอย่างละเอียดให้คุณ คุณคิดว่าศพบออะไรได้บ้าง"